

தெனிவு

திக்குவல்லை கமரவ்

தெளிவு

கிட்குவல்லை கமாண்

தெளிவு

2001 - துறைமுனிபாடு *

2001 - மாநகர்மன்ற வழியை கலை *

2002 - மாண்பு துயரிசுடி தாங்கூர் *

2002 - சுதாமலை தெப்பக்கு - *

2002 - பழுப்புமலை குதிரை குதிரை *

அறுவடை- நாவல்

- * ஓளிபரவுகிறது- 1995
- * நச்சு மரமும் நறுமலர்களும்- 1998
- * பாதை தெரியாத பயணம்- 2000
- * உதயக் கதிர்கள்- 2006
- * ஊருக்கு நாலுபேர்- 2007

2009- சாகித்தியப் பெருவிழாவை முன்னிட்டு நடாத்தப்பட்ட, திறந்த நாவல் பிரதியாக்கப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற படைப்பு.

தெளிவு

四

திக்குவல்லை கமால்

வளியடு:

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
8வது மாடி, செத்திரிபாய், பத்தரமுல்ல

2009- திறந்த கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட வெற்றிப் படைப்பு இது. இதன் உள்ளடக்கம் ஆசிரியரின் கருத்தேயன்றி, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலும்

தெளிவு

(நாவல்)

© கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

முதற்பதிப்பு- 2009

ISBN: 978-955-1777-78-4

- அட்டை: மேமன் கவி
- கணவிப் பதிவு: எஸ். விகோரின் ஹோசி
- அச்சகம்:
கே. எஸ். யூ. கிரஸ்பிக்ஸ் (பிரைவர்) லிமிடெ
510, ராஜகிரிய வீதி.
ராஜகிரிய.
- வெளியீடு:
கலாசார அலுவல்கள்
திணைக்களம்,
சிவது மாடு
செத்சிரிபாய, பத்தரமுல்ல
- Title: Thelivu (Novel)
- Author: Dickwelle Kamal
- Language: Tamil
- No of Page: x +101
- Cover Designer: Memon Kavi
- Type Setting: S.Ligorne Rosy
- Published by: Department of
Culture affairs, Sethsiripaya,
Battaramulla.
- Printed by: K. S. U. Graphics
(Pvt)Ltd.

சமர்ப்பணம்:

கலாபூரம்
எம். எச். எம்.
(இப்பவுனிலை ஆசி
அவர்களுக்கு
15A, Alankarai,
Tandoorpet - 12330
DhananjayKumar@gmail.com
91-9176386935, 9340292118

திறவுகோல்:

எனது சிறுபராய நினைவுகளின் மேலுமொரு பதிவு இது. கிராமத்து சமூக கலாசாரத்தின் இன்னொரு வெட்டுமுகம்.

பாரம்பரியமான கந்தாரி நிகழ்வை பக்திபூர்வமாகப் பார்க்கும் சனங்களின் உணர்வை தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி கையாடல் செய்யுமொரு திருக்கூட்டத்தின் ரெயும் அதனைச் சகிக்க முடியாத அறிவுசார் இளம் பரம்பரையினருக்குமிடையிலான மோதலையும் ஈற்றில் ஏற்படும் தெளிவையும் சித்தரிக்க முயன்றுள்ளேன்.

நிஜமான கதாபாத்திரங்களினுடாக இயல்பான, யதார் த் தப் பின் னணியில் நாவல் வளர் த் துச் செல்லப்படுகிறது.

இந்நூலாக்கத்தில் கைகொடுத்த சகலருக்கும் நன்றியுடையேன்.

இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்.

திக்குவல்லை கமால்

104, Atulugama,

Bandaragama- 12530

Dickwelle Kamal@gmail.com

T.P: 0716386955, 0382292118

2009.08.04

கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளீஸ் வாழ்த்துச் செய்தி

ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தியென்பது பெளதீக அபிவிருத்தி மாத்திரமல்ல. பொன்னும் மணியும் பயிர் பச்சைகளும் சுக சுவாத்தியங்களும் நிலவிய போதும், மனிதன் நல்லுணர்வு மிக்கவனாக இல்லாவிட்டால், அந்த நாட்டை அபிவிருத்தியடைந்த நாடாகக் கருத முடியாது. அதனால் ஒரு நாட்டில் பெளதிக வள விருத்தியுடன் மனிதனின் ஆன்மீக அபிவிருத்தியும் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

மனிதனின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்குக் கலையும் இலக்கியமும் அவசியமாகும். அவனது உண்மையான முன்னேற்றம் வடிவமைக்கப்படுவது அதனாலாகும். எனவே ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தியை முன்னிட்டு கலை-இலக்கியத்தை வளமுட்டுவது அரசைப் போன்றே சமூகத்தினதும் கடமையாகும்.

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் இந்தப் பொறுப்பை உள்வாங்கி வருடாந்தம் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்து வருகிறது. தேசிய இலக்கிய விழாவையொட்டி நடாத்திவரும் திறந்த கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டி புதிய இலக்கியவாதிகளின் ஆக்க முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் அத்தகையதொரு வேலைத் திட்டமாகும். சிருஷ்டித் திறமையிருந்தும் அதைச் சமூகத்தின் முன் வைப்பதற்கான சந்தர்ப்பமற்றவர்களை இலக்காகக் கொண்டு இந்தக் கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டி நடைபெறுகிறது. 2005ல் ஆரம்பித்த இந்தப் போட்டியினாடாக பெருந் தொகையான புது எழுத்தாளர்களை இனம் காண முடிந்ததோடு, அவர்களின் ஆக்கங்களி விருந்து சிறந்த படைப்புக்களைத் தெரிவு செய்து அச்சிட்டு வெளியிடவும் முடிந்தது. அரச சாகித்திய விருது பெறும் படைப்புகளில் இத்தகைய வெளியீடுகளும் அடங்கியிருந்தமை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவ்வாறான போட்டியை நடத்தாதிருந்தால், குறித்த எழுத்தாளர்கள் அரச விருது பெறவோ.... நூலை அச்சில் பார்க்கவோ வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்காது. அந்த வகையில் பார்க்கும் போது, இந்த கையெ

முத்துப் பிரதிப் போட்டி, புது எழுத்தாளர்களின் ஆக்கத் திறனை வெளிக் கொணர்வதற்கு வழங்கப்பட்ட பெரும் வாய்ப்பென்றே கருதலாம்.

இருந்தும் கடந்த சில வருடங்களாக இப்போட்டியினாடாக எமக்குக் கிடைத்த அனுபவம் அவ்வாறாக மகிழ்ச்சி தரவில்லை. வருடா வருடம் பங்கு பற்றும் எழுத்தாளர்கள் தொகை குறைந்து சென்றதோடு, படைப் புத் தரத்திலும் வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. இந்நிலையேற்படுவதற்கு பல்வேறு காரணிகளிருந்த போதிலும், சமகால சந்ததியினர் வாசிப்பு, எழுத்து முயற்சிகளிலிருந்து விலகி நிற்பதே தெளிவாகத் தெரிகின்ற விடய மாகும்.

இது நாட்டின் எதிர்காலம் தொடர்பில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடும். அதனால், பொது மக்களை வாசிப்பு, எழுத்து முயற்சி களில் ஈடுபடுத்த கணிசமான வேலைத் திட்டங்களை முன் வைக்க வேண்டியுள்ளது. அது எது நாட்டு மக்களின் ஆன்மீக எழுச்சிக்கும் வழி வகுக்கும். கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் ஊடாக நடாத் தப்படும் இந்த திறந்த கையெழுத்துப் போட்டி அந்த நோக்கத்தை வெற்றி கொள்ள வழி வகுக்குமென நம்புகிறேன்.

இந்தத் திறந்த கையெழுத்துப் போட்டியை ஒழுங்குபடுத்துவதில் பல்வேறு வகையில் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய கலாசார அலுவல்கள் மற்றும் தேசிய மரபுரிமை அமைச்சர் மாண்புமிகு மகிந்த யாப்பா அபேவர்தன அவர்கள், கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர் மாண்புமிகு பியசிரி விஜேநாயக அவர்கள், கலாசார அலுவல்கள் மற்றும் தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சின் செயலாளர் திரு ஜி. எல். டப்ளியூ. சமரசிங்ஹ அவர்கள் உள்ளடங்கிய அனைவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஸ. எம். அபயரத்ன
கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் பணிப்பாளர்
8வது மாடி,
செத்சிரிபாய
பத்தரமுல்ல
2009.08.04

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

1

நோன்புப் பெருநாள் ஆரவாரம் படிப்படியாக அடங்கி ஒரு மாதமாகி விட்டது. இப்பொழுதெல்லாம் புறுதாக் கந்தூரி அலையடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

மம்மகாசீன் நானா வீட்டின் வெளிச்சாலையில் மன்குர் பாச்சா, அத்துமுயீன், அஹமக.:பூர் போன்றவர்கள் அவரோடு குழுமியிருந்தனர்.

முன்பாதையினுடாகச் செல்லும் வாகன இரைச்சல் படிப் படியாகக் குறைந்துகொண்டு வந்தது. ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும் நேரத்தை நோக்கி இரவு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஊருக்கு மத்தியில் மம்மகாசீன் வீடு அமைந்திருந்தது. பள்ளிவாசல் மினாராவில் ஒலிபெருக்கி பொருத்தப்படுவதற்கு முன்பே பாங்குச் சத்தம் கேட்குமிடம். பின்பக்க வளவெல்லாம் தென்னை மரங்கள் நின்றன. வளவின் எல்லையான செம்மண் பாதைக்கப்பால் பரந்த வயல்வெளி கண்ணைக் குளிர்விக்கும்.

பேச்சும் சிரிப்பும் அகோரமாகவிருந்தது. அக்கம் பக்கம் பற்றி அவர்களுக்கு எந்தக் கவலையுமிருக்கவில்லை. முழு உலகுமே தங்கள் காலடியில் தஞ்சமென்ற நினைப்பு போலும்.

இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு பத்து மணிக்குப் பின்பே ஒன்றுகூடியிருந்ததால் நள்ளிரவு வரை மாநாடு தொடருமென்பதில் எந்தச் சந்தேகமுமில்லை.

திக்குவல்லை கமால்

பாதுகாப்பாக அமைக்கப்பட்ட பழைய கல்வீடு. பரந்த முன் படிக்கட்டில் பாவித்துக் கழித்த கதிரைகள் சிலதை சாதுர்யமாக முன்னே போட்டு வைத்திருந்தாள் சித்திமரி.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் பெரிய :.பிளாஸ்கில் இஞ்சி போட்டு பிளேனரீ ஊற்றி வைத்துவிட்டு, கதவைச் சாத்தியபடி அவள் தூங்கி விடுவாள்.

மம்மகாசீனின் கூத்துக்கள் எல்லாம் அவளுக்கு ஒத்து வருதில்லை. எத்தனை முறை முரண்பட்டுச் சண்டை பிடித்திருக்கிறாள். பேச்சு வாங்கியிருக்கிறாள். ஏன் அடியும் வேண்டியிருக்கிறாள்.

மாப் பிள்ளைமாரின் கூத்துக்களுக்கு விரும்பியோ விரும்பாமலோ கொஞ்சம் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டால்தான், குடும்ப வண்டியை ஓட்டிச் செல்லலாம் என்பதை அவள் பல்லாண்டு அனுபவத்தின் பின்புதான் போலும் சரியாகப் புரிந்து கொண்டாள்.

மம்மகாசீனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு சும்மாவல்ல நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. புள்ளை குட்டி பெற்று... அவர்களின் கல்யாணம் காட்சிகளையும் கண்டு... பழையபடி இருவரும் தனிக்குடித்தனம் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சித்திமரி மம்மாலெவ்வை மரைக்காரின் வங்கிசத்தைச் சேர்ந்தவள். அவரது மகன் அஸ்னா லெவ்வை மரைக்காரின் இளைய புத்திரி. அதனால்தான் அத்துரஸ்ஸாக் மத்திச்சத்தின் குடும்பத்தில் இலகுவாக மாப்பிள்ளை எடுக்க முடிந்தது.

மம்மகாசீன் அந்தக் காலத்தில் எடுப்பும் கம்பீரமும் கொண்ட வாலிபன். எல்லோரையும் கட்டிப் போடும் அதட்டலான பேச்சு.

மரைக்கார் வளவு, மத்திச்சம் வளவென்றால்தான் ஊரில் ரொம்பவும் பிரசித்தம். அந்த இரு வளவுகளுக்கும் சொந்தமான நிலபுலன்களைச் சேர்த்தால் ஊரின் அரைவாசிக்கு மேல் வந்துவிடும்.

அதையெல்லாம் பரிபாலித்துக் கொண்டு இராஜநடை போட்டவர்தான் மம்மகாசீன். காலப்போக்கில் எல்லாவற்றையும் விற்றுச்சுட்டு, இன்று வீடும் வளவும் எச்சசொச்சமாக இருக்கின்றதே தவிர, ஓர் அங்குல நிலத்தையேனும் அவர் சம்பாதித்ததாகச் சொல்வதிற்கில்லை.

வங்கிசமான குடும்பத்தவர்கள் செய்து வந்த புறுதாக் கந்தாரியை எவருக்கும் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதென்பதில் மம்மகாசீன் பிடிவாதமாக நின்றார்.

சின்ன ராஸிக் மத்திச்சம் மௌத்தானதன் பின்பு கடந்த பத்து வருடமாக மம்மகாசீனே அந்த இடத்தை நிரப்பி முன்னெடுத்து வந்தார்.

“படிச்சி மிஞ்சினவனியள் கொஞ்சம் பேர்க்கேன். இன்டக்கி நேத்து களிசம் போட்டவனியள். அவனியள் செல்லித் திரீதாம்... கந்திரி செஞ்சிட்டு நாங்க கணக்கு வழக்கு காட்டியல்லயாம்.”

அடுத்தவர்களின் அபிப்பிராயத்தை திரட்டும் பொருட்டு மம்மகாசீன் இந்த விடயத்தை அங்கு பிரஸ்தாபித்தார்.

“இவனியள் ஆகுமான மனிசருக்கு பொறுந்தவனியள்ளல்ல. வளப்பெடுப்புக்கு பொறுந்தவனியள்... எழுவத்தஞ்சி வருஷமா வங்கிசமான குடும்பத்தவங்க செஞ்சிவார கந்திரி. இவனியனுக்கு கணக்கு வழக்குக் காட்டத் தேவில்ல நாங்க. யாரத்தடி அப்பாங்கறிய நாங்க ஒரு சாமாலும் தொடுகியல்ல...” மன்குர் பாச்சா குறுக்கிட்டுக் கத்தினார்.

“அப்ப அவனியனுக்கே செய்யச் செல்லோம்... ம்... கந்திரி செய்தென்டியது சும்ம பபா வெளாட்டல்ல. ராவு பகலா நாங்க

திக்குவல்லை கமால்

படுகிய பாடு எங்களுத் தெர்ம்... சும்ம பீப்பொடியனியன்”
அஹமக.:பூரும் கிண்டலாகப் பேசினார்.

இப்படிப் பலவிதமான கருத்துக்கள் அங்கே அலைமோதின.

ஒவ்வொரு சத்தத்துக்கும் சிரிப்புக்கும் சித்திமரி தூக்கம் கலைவதும் பின்னர் தூங்குவதுமாக இருந்தாள். கோபத்தைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டு புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

சுற்றுப்புற வீடுகள், வீதியெல்லாம் மௌனித்து வெகு நேரமாகி விட்டது.

மம்மகாசீன் இறுதியாகத் தனது முடிவை வெளியிட்டார்.

“இந்த வருஷம் எங்களுக்கு செய்யேலான்டு செல்லோம்... அப்பதான் ஊரு மனிசருக்கு வெளங்கிய. ஞாயமான மனிசரு நாலுபேரு வந்து நீங்களியள் தான் செய்யோனுமென்டு செல்லட்டும்... அதுக்குப் பொறுகு செய்யோம்.”

“ஜாதி யோசின்... உட்டுப் புடிக்கோணும்... பேசித் திரீதவனியன் செய்யப் போற்றலேன்” அத்துழுயீன் வழிமொழிந்தான்.

கூட்டம் இனிதே கலையும் போது எங்கோ பன்னிரண்டு மணியொலித்தது.

வீதி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. எந்த மனித நடமாட்டமும் தெரியவில்லை. தொலைவில் நாய்கள் குரைப்பது கேட்டது.

நிலை புராணத்தே குறிப்பிட வேண்டியிருப்பது என்கின்றது புராணமுாகவுடைய நால்களைக் கொடுத்துப் படிப்பிடுவது. வீசுவாஸம் பேர்முட்டு சுமார்தாங்கு பால்கள் கூட்டு குழு திருவாத்துங்கும் போதின் இப்பிள்ளை நாலை சிறாவி செய்துவிடுவது வீதிக்கு படிப்பு நாலை நோக்குவதைப்போல் பால்களும் நினைவிலிப் போது அங்கு இக்காலை நாலை நோக்குக்கப்படுவது. எனவே சிறாவி சிறாவிக்கு நாலை நோக்குவதைப்போல் பால்களும் நாலை நோக்குக்கப்படுவது. எனவே சிறாவி சிறாவிக்கு நாலை நோக்குவதைப்போல் பால்களும் நாலை நோக்குக்கப்படுவது.

2

ஜாம்ஆவுக்குப் பிறகு புறுதாக் கந்திரி பற்றிய மகுரா நடை பெறுவதாக அறிவித்தல் பலகையில் ஏந்கனவே போடப் பட்டிருந்தது.

மாற்றுக் கருத்து அவ்வப்போது குசுகுசுக்கப்படுவதும் வெளிச்சத்துக்கு வராமல் அப்படியே அழுங்கிப் போய்விடுவதும் தான் வழக்கமாய்ப் போய்விட்டது. இம்முறை சற்று பரவலாகவே கதை அடிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோருடைய எதிர்பார்ப்புக்குமுரிய ஒரு தினம் அன்று.

அநேகமானவர்களுக்கு யார் செய்ய வேண்டுமென்பது முக்கியமாக இருக்கவில்லை. யாராவது உரிய காலத்தில் செய்து விட வேண்டுமென்பதுதான் முக்கியமாகவிருந்தது.

வழமைபோல் முன்வரிசையில் வெள்ளைசளையுடேத்தி மம்மகாசீன் அமர்ந்திருந்தார். அவரது சகபாடிகளும் கொஞ்சமும் குறைச்சலில்லாத வகையில் ஆங்காங்கே உப்பிய முகங்களோடு காணப்பட்டனர்.

ஜம்ஆத் தொழுகை முடித்து துஆவின் பின்னர் எல்லோரும் வெளிச்சாலையில் வெற்றுக்கூடி நின்றனர்.

மத்திச்சமார், பெரியஹாஜி, ஹஸ்ரத் எல்லோரும் ஒரே வரிசையில் அமர்ந்திருந்தனர். ஸான்னத்தான் தொழிற்காலை முடித்துக்கொண்டு வந்த சின்ன லெப்டை அவருக்கென ஒதுக்கப் பட்ட இடத்தில் சால்வையால் இரண்டு முறை தட்டிவிட்டு அமர்ந்தார்.

“பத்துப் பன்னெண்டு வருஷமா மம்மகாசீனாங்கதான் புறுதாக் கந்திரி செஞ்சி வார. அந்த பரக்கத்தால் தான் இன்டக்கி நாங்க ஊரில் நிம்மதியா ஈக்கிய... இந்த வருஷமும் அவங்களே செஞ்சாத் தான் நல்லம்” என்றவாறு சின்ன லெவ்வை மம்மகாசீனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

மம்மகாசீன் ரன சொல்லப் போகிறார் என்ற எதிர்பார்ப்போடு எல்லோரது கவனமும் அவர் மீது குவிந்தது.

நேற்று எடுத்த முடிவு அந்த ஒரு சிலருக்குள் மட்டுமே சுற்றிச் சூழன்று கொண்டிருந்தது.

ஆழந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு...

“நாங்க கந்திரீம் செய்யோனும் ஏச்சீம் கேக்கோனும்... எங்களப் பாக்க நல்ல மொறுக்கி செய்யேன்டியவங்க ஈந்தா எடுத்துச் செய்யட்டும்... நாங்க இந்தப் பைணம் செய்யல்ல” மம்மகாசீன் தனக்கேயுரிய தடித்த குரலில் அழுத்தமாகச் சொல்லி விட்டு, கண்களை உருட்டிச் சபையை நோட்டம் விட்டார்.

3

கந்தூரிக் குழப்பம் ஊரெல்லாம் பெரும் கதையாடலை ஏற்படுத்தியிருந்தது. குறிப்பாக நடுத்தரம் மற்றும் வயதான் பொம்பிளைகளால் இதனை ஜீரணிக்கவே இயலவில்லை. அவர்கள் புறுதாக் கந்தூரியை சந்திக்காமல் எந்தவொரு வருடத்தையும் கடந்தவர்கள்லவே!

“அல்லாத்தாலா நாயனே! ஒரு கொழுப்புமுமில்லாத இந்த வருஷமும் கந்திரி நல்ல மொறக்கி நடக்க கிருப செய்”

பாங்குச் சத்தம் கேட்கும் போதெல்லாம் ரையான் பீபி கையேந்தி இப்படி துஆச் செய்யத் தவறுவதில்லை.

அஸர் தொழுது விட்டு மாபக்கர் நானா அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்தேறினார்.

புறுதாக் கந்தூரி பற்றி கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அவரைப் போட்டுத் துளைத்தாள் ரையான் பீபி.

“ஓங்களுக் கெனத்தியன்வா புடிச்சீக்கிய? கந்திரி நடந்தாலும் சரி நடக்காட்மீ சரி... போங்கொ பெய்த்துக் கோப்பி ஊத்தாங்கொ”

ரையான் பீபி பின்வாங்கவில்லை. கோப்பி ஊற்றிக் கொண்டு வந்து அவர் பக்கத்தே அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவர் சுடச்சுட கோப்பியை உறிஞ்சி உறிஞ்சி அனுபவித்தார்.

இது நல்ல சந்தர்ப்பமாகப்பட்டது அவனுக்கு. அவரிடம் ஏச்சுக் கேட்பதெல்லாம் அவனுக்கு தண்ணீர்ப்பட்ட பாடுதான்.

திக்குவல்லை கமால்

“எனத்தியன் கந்திரிச் செய்தி? பள்ளியலை கதச்சிப் பட்டக்குமேன்”

“இது கத்தக் கரச்சலோண்டு. கந்திரி எப்பிடம் நடக்கிய... தாரன் நடத்தியென்டுதானே பிரச்சினயா ஈக்கி.”

“மெய்யா?”

அவனுக்கு இப்போதுதான் விஷயமே விளங்கியது.

“சும்ம கண்டவன் நின்டவனுக்கெல்லம் கந்திரி செய்யேலுமா...? நல்ல பெரிய நாதாக்கள் ஏற்படுத்தின விஷயத்த போதுமயான மனிசரு பாரமெடுத்து தர்தீபாச் செய்யோனும்” இது அவளின் தீர்க்கமான கருத்து.

“அப்ப மம்மகாசீன் நல்ல மனிசனென்டா செல்லிய?” ஏதோ வொரு கோபத்தை மனசுக்குள் வைத்துக்கொண்டு மனைவி மீது பாய்ந்தார்.

“இந்த மனிசனோட தாருக்கன் பேசேன்ட... ம... ஒரு பேச்சிப் பேசேல மொகத்தில பாயித...” என்று புறுபுறுத்தபடி கோபத்தோடு எழுந்து பின்பக்கமாகச் சென்றாள் ரையான்பீபி.

அவளது எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. ஸித்து பதாலின் வீட்டுப் படிக்கட்டில் மாதர் மஜ்லிஸ் ஆரம்பித்திருந்தது.

அங்கே அலசாத விஷயங்களா?

பகல் சாப்பிட்டிற்குப் பிறகு பேன் பார்க்கும் படலம் ஆரம்பித்தால் அஸருக்கு பாங்கு சொல்லும் வரை அது தொடரும். சராசரி நான்கு பேர் எப்பொழுதுமே அங்கே கூடியிருப்பார்கள்.

“ஆ... பீபிதாத்தவா...? வாங்கொளே”

வரவேற்பு பிரமாதமாகவிருந்தது.

“எனத்தியன்டை கந்திரிச் செய்தியள்?” என்று கேட்டபடி மென்குட்டு சீமெந்து படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள்.

“அதத்தானே நாங்களும் பேசிப் பேசி நிக்கிய” உம்முசரிபா அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தி நின்றாள்.

தெளிவு

“அந்த கிரிந்தயான்ட் மகனாமேன் பெரிய மனிசனாகிக்கோ நிக்கிய. அவனோட் படிச்ச ரெணு முனு பேரச் சேத்திக் கொண்டு சும்ம ஊரக்கொழப்பிய” ஸித்தி பாத்தும்மா தன் மனக்கொதிப்பைக் கொட்டினாள்.

“எடமுடப்படாது. வந்தான் வருத்தானியள் அகத்தோனும். ஆகுமான மனிசர்க்கச் செல்ல இவனியள் சும்ம பெருக்கப்போற்” ரையான் பீபியும் அவர்களைச் சார்ந்து நின்று பேசினாள்.

“கேளுங்கொடி... புறுதாக் கந்திரி ஊருக்கு பரக்கத்து. அது அந்தக் காலத்தில் நடக்கோனும். இல்லாட்டி காரணிக்க காட்டியேன்.”

எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆசி தாத்தா தன் வியாக்கியானத்தைத் தொடங்கினாள். அவளது வயதுக்கும் அனுபவத்துக்கும் அங்கு ஒரு மதிப்பு இருக்கவே செய்தது.

“ஆ... மெய்யா செல்லுங்கொ ஆசி தாத்தா” எல்லோருக்குமே அறியும் ஆர்வம் மேலிட்டது.

“எனக்கு இப்ப மாதிரி நெனவு... அம்பத்தேழாம் வருஷம் நான் சின்னக்குட்டி... ஹஜ்ஜிப் பெருநாளக்கி முந்தி நடக்கோண்டிய கந்திரி, பெருநாள் பிந்தீம் நடக்கல்ல. சொரசொரென்டு பேயத் தொடங்கின மழ முனு நாளாப் பேஞ்ச... கடசீல வெள்ளம் வந்தேன்... ஹயாத்துக்கு எங்கடுருக்கு வெள்ளம் வந்தில்லயாம்.”

“எனக்கென்டா மேல் பூரிக்கிய” ஒருத்தி பயந்துபோய்ச் சொன்னாள்.

ஏலவே சில பேர் இச்சம்பவத்தை லேசாகக் கேள்விப் பட்டிருந்தனர்.

“தொழுது தொழுது துவாக்கேளுங்ககொடி” ஆசி தாத்தாவின் ஆலோசனை வேறு.

பாய்த் துண்டுகளைச் சுருட்டியபடி எல்லோரும் எழுந்தனர்.

சொல்லி வைத்தாற் போல் அஸருக்கு பாங்கும் ஒலித்தது.

4

அத்துமுயீன் ஓட்டமும் நடையுமாய் மம்மகாசீன் வீட்டை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார். கேள்விப்பட்ட செய்தி அவருக்கு இவ்வளவு உளைச்சலையும் உந்துதலையும் கொடுத்தது போலும்.

“வார வருத்தப் பாத்தா என்ன :பித்னாவ எடுக்கப் போறோ தெரிய” கதவண்டை நின்ற சித்திமரி இப்படி புறுபறுத்துக் கொண்டாள்.

“ஓங்கள தேடிவாரெப்புடியோ”

மனைவி சொன்னதைக் கேட்டு கட்டிலிலிருந்து துள்ளி யெழுந்தார் மம்மகாசீன்.

வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்து விறாந்தைக் கதிரையொன்றில் தொப்பென்று விழுந்தார் அத்துமுயீன்.

“எனத்தியன் எனத்தியன்?” அவசரப்படுத்தினார்.

“வாயில மன்... நாங்க நெனச்ச ஜாதியல்ல நடக்கிய... எல்லம் மறுபொகம்”

“எனத்த சென்ன?”

“அவனியன் கந்திரிய பாரமெடுக்கப் போறாம். ரெஸ்ட்போடும் குடுக்கத் தீர்மானிச்சிட்டாம்.”

“அவங்க தீர்மானிச்சு சரிவாரல்ல. கொழும்பிலீந் து மெளலானாங்க சொல்லோனும். மெயின்ஸைவிச் அங்கதானீக்கி” என்றபடி வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“பைத்தியம் பேசியோ... மெளலானாங்கஞும் டெலி.:போனில் சரியென்டு செல்லீட்டாமேன்”

“மெய்யா?” என்றபடி மம்மகாசீன் கதிரையில் சாய்ந்தார்.

சித்திமரியின் மனசுக்குள் மத்தாப்பு. இந்த வருடம் வீட்டில் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ளலாம் என்பதால்தான்.

5

எவரும் எதிர்பார்க்காத வகையில் புதிய குழுவொன்று புறுதாக் கந்தூரியை பொறுப்பெடுத்த செய்தி பல்வேறு விதமான தாக்க அலைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

மம்மகாசீனின் நெருங்கிய சகாவான மன்குர் பாச்சாவுக்கு இருபக்க இடியாக அது அமைந்து விட்டது. இவ்வளவு காலமாக இருந்து வந்த நெருக்கத்தில் இடி விழுந்தது போலிருந்தது அவருக்கு.

உச்சமட்டத் தாக்குதலொன்றைத் தடுப்பதற்காக புறப்பட்ட அவரது மனதுக்குள் கிரனெட், கிளைமோரெல்லாம் வெடித்துச் சிதறின.

கட்டெரிக்கும் வெயிலில் வேர்க்க விறுவிறுக்க தம்பியார் வருவதைக் கண்ட கண்மதுல் பாகிறாவுக்கு விஷயம் விளங்காமலில்லை. விளங்காதது போல் நடிக்கத் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டாள்.

“ஆ எனத்தியனிது மிச்சம் நாளக்கிப் பொறுக இந்தப் பொக்கத்துக்கு?”

“வரவா கீக்கேன்... மாமமாட மருவாரிய வெக்காம மருமக்கள் நடக்கச்செல்லே வராமீக்கேலுமன்!”

“எனத்தியன் மன்குரு செல்லிய?”

“எனத்தியனா? அஸ்வர்கானும் அவனியளோட சேந்துக் கொண்டு கந்திரி செய்யப் போறாமேன். இதெனத்தியன் தாத்தா நீங்களாலும் செல்லோனேன்.”

“இந்தக் காலத்துப் புள்ளியள் நாங்க செல்லியத்தக் கேக்கியல்லேன்... இந்த ஊருக்கரச்சலியள தூக்கி தலேல போட்டுக் கொளாதேயென்டு வேண்டியமட்டும் சென்ன. நெஞ்சச் மூப்புக்கு நடக்கிய... சின்னப்புள்ளியா அடிச்சி மட்டுப்படுத்த”

ஏதோ கடும்முயற்சியெடுத்து முடியாமல் போனதாக நம்பவைக்கும் பாணியில் அவள் கதையளந்தாள்.

அதை நம்பத் தயாரில்லை என்பது போல் அவரது முகத்தில் கோபக்கினி இன்னுமின்னும் பரவியது.

மன்குர் பாச்சாவும் கனிமதுல் பாகிறாவும் ஒரு கொடியில் பூத்த மலர்கள். இன்னும் ஆண் சகோதரர்கள் இருவர் இருந்த போதும் அவர்கள் தொழில், திருமணம் காரணமாக ஊருக்கு வெளியே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் நல்லது கெட்டது மற்றும் புறுதாக் கந்தூரி போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் வந்து இசைந்ததைப் பார்த்துச் செல்வர்.

மன்குர் பாச்சா தனது சகோதரிக்கோ சகோதரியின் பிள்ளை களுக்கோ, கஷ்ட நஷ்டம், கல்வியென்று உதவி உபகாரங்கள் செய்து அவர்களை கடமைப்படுத்திக் கொண்டவர்கள்.

“ஆ... அதுவார நீங்களே பேசிக்கோங்கோ” மகன் வருவதை தம்பிக்கு சுட்டிக் காட்டினாள்.

“ஆ மாமா...” என்றவாறு சிரித்துக்கொண்டு அஸ்வர்கான் உள்ளே செல்ல முயன்றான்.

“மகேன் மாம செல்லியத்தக் கொஞ்சம் கேளே” என்று இடைநிறுத்தினாள்.

“ஆ எனத்தியன் மாமா” நின்று திரும்பிக் கேட்டான்.

“ஊருக் கரச்சலியள எனத்துக்கண் புள்ள எடுத்துத் தலேல் போட்டுக் கொள்கிய...?”

அவள் எதிர்பார்த்தது சரியாகி விட்டது. மாமா புத்தி சொல்ல வந்திருப்பதை நினைக்க அவனுக்குச் சிரிப்பு சிரிப்பாக வந்தது.

“இந்த வயலில் நாங்க ஊருக்கு செய்யாட்டி பொறுகு எப்பேக்கன் மாமா செய்து?... ம்... செய்தவங்க சரியாச் செஞ்சா ஒரு கரச்சலும் வாரல்லேன்.”

அவரைக் கடைசி வசனம் நன்கு தைத்து விட்டது. இதற்கு மேல் பேச்சுக் கொடுப்பதில் எந்தப் பிரயோசனமுமில்லை என்பது மன்குர் பாச்சாவுக்குத் தெளிவாகி விட்டது.

“அப்பிடியா?” என்றபடி எழுந்தவர், உள்ளே சென்ற சகோதரி யோடு கூட சொல்லிக் கொள்ளாமல் வெளியே வந்துவிட்டார்.

‘இதுக்குப் பொறுகு இந்தூட்டு வாசல்படியாலும் மிரிக்கப்படாது’ என்று அவர் மனம் உறுதி சொல்ல, கால்கள் வெளியே நடந்தன.

“தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போ மன்குரு” ஆவி பறக்கும் தேநீர்க் கோப்பையோடு வந்த பாகிறா விடுத்த அழைப்புக் குரல் அவர் காதில் விழவே இல்லை.

இன்னொரு பேச்சுக்கு இடமில்லாத வகையில் மகனின் வார்த்தைகள் அவரைக் குத்திக் குதறியிருக்குமென்பதில் என்ன தான் சந்தேகம்!

குடும்ப உறவு என்ற கயிற்றை விரித்து அதன் மூலம் அஸ்வர்கானைக் கட்டிப் போட்டு, புதிய குழுவைப் பலவீனப்படுத்த எடுத்த முயற்சி புஸ்வாணமாகிப் போன வேக்காட்டில் விரைந்து கொண்டிருந்தார் மன்குர் பாச்சா.

வேறு எவரும் முன்வரமாட்டார்கள் மீண்டும் எங்கள் காலடிக்கே வந்து சேருமென்ற மம்மகாசீன் குழுவினரின் எதிர்பார்ப்பு மன்கவ்வியிருந்தது.

மீரான் மாஸ்டரும், ரஹ்மத்துல்லா ஜீஸஸ்ஸாம், அஸ்வர்கானும் புறுதாக் கந்தாரி செய்வதற்கான முழுப் பொறுப்பையும், பள்ளி வாசல் நிருவாகத்தினரிடமிருந்து கையேற்றிருந்தனர். இந்த இளையவர்களின் பின்னால் ஒரு கூட்டமே பேரார்வத்தோடு அணிதிரண்டிருந்தது.

விஷயம் கேள்விப்பட்டு வருகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஆறுதல் சொல்லி தைரியமுட்டுவதே மம்மகாசீனின் வேலையாகிப் போய் விட்டது.

அந்த வரிசையில் மன்குர் பாச்சாவும் விறுவிறுக்க வந்து சேர்ந்தார். அவரால் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமல் திக்குமுக்காடிப் போனார்.

“நாங்க ஒருநாளும் தோக்கியல்ல மன்குர் பாச்சா... அவனியன் செஞ்சி பாக்கட்டே. நாங்க மறுபொகத்தால் கேமக்குடுக்கோம்...” என்றவாறு மம்மகாசீன் நம்பியார் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

அந்த வார்த்தைகள் மன்குர் பாச்சாவின் உடலுக்குள் சேலைன் பாய்வது போலிருந்தது. அவரது மனசுக்குள்ளால் பரவி வந்த சந்தோஷப் பிரவாகம் முகமெல்லாம் அலையடித்தது.

“நாங்க மறுபொகத்தால் கேமக் குடுக்கோம்” மீண்டும் ஒருமுறை அந்த சேலைன் வார்த்தைகளை இரைமீட்டிக் கொண்டார் அவர்.

6

புறுதாக் கந்தாரி இன்று நேற்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட விடயமல்ல. அதற்கென்று தனி வரலாறே உண்டு.

பெரிய மெளலானா ஊர் விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பமொன்றில்தான் இது கருக்கட்டியதாகச் சொல்வார்கள்.

அன்று அஸர் தொழுகையின் பின் பெரிய மெளலானாவும் ஊர்ப் பெரியவர்கள் சிலரும் அமர்ந்து ஏதோ கதைக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

தொழுது முடித்த மஹல்லவாசிகள் சிலர் தங்களுக்குள் குசகுசத்துக் கொண்டனர். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடக் கூடாதென்று அவர்களின் ஒருமித்த கருத்தாக இருந்தது.

தலையில் லேஞ்சை சரியாகக் கட்டியபடி மூவரும் பெரிய மெளலானா அமர்ந்திருந்த பக்கமாக நெருங்கினர்.

பெரிய மெளலான தனக்கேயுரிய புன்னகையைச் சிந்தியபடி, ‘எனத்தியன்?’ என்பது போல் பார்த்தார். அமர்ந்து கொள்ளும்படி கையால் காட்டினார்.

ஊர்ப் பெரியவர்களின் முன்னிலையில் சமதையாக அமர்ந்து பழக்கப்படாத அவர்கள் மிகுந்த கூச்சத்தோடு அமர்ந்து கொண்டனர்.

“எனத்தியன் வந்த விஷயம்?” பெரிய மெளலானா கணிவோடு கேட்டார்.

“பெரிய மெளலானாங்க... எங்கட புள்ளியளுக்கு ஒதியத்துக்கு வசதில்ல... பளிக்கொடம் ஒழுங்கா நடக்கியல்ல...” ஒருவர் மிகுந்த பணிவோடு சொன்னார்.

“இத எங்களோட சென்னாச் சரியேன்” முஸ்தபா மத்திச்சம் சற்றே கோபத்தோடு இரைந்தார்.

பெரிய மெளலானாவுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டும் நடக்காததால் தான் இப்படிச் சொல்ல வந்திருக்கிறார்கள் என்று.

“ஸ்பூர்... செல்லுங்கொ” அவர் மத்திச்சத்தை அமைதிப்படுத்தி வாய்ப்பைத் திறந்து விட்டார்.

“வசதியில்லாத மனிசரீக்கி... எல்லாரும் மாஸ்தே சல்லி குடுக்கியல்ல... லெல்வ நின்டிட்ட... அதூப் பொறுகு வசதியானவங்க கொஞ்சம் பேரு முன்னுக்காகின... அதும் ரெண்டு மாஸம்தான்...”

ஊர்ப் பெரியவர்களின் முகங்களில் லீந்றூர் கணக்கில் அசுடு வழிந்தது. அவர்களது பெரிய மனிசத் தனத்தில் கரும்புள்ளிகள் விழுத்தொடங்கின.

“கதீபுக்கும் மோதீனப்பக்கும் சம்பளம் குடுக்கியவங்கதான், பளிக்கொடத்து லெவ்வக்கும் குடுக்கவான்... அவங்களுக்கும் கஷ்டமேன் மெளலானாங்க” என்று நூர்தீன் ஹாஜியார் குறுக்கிட்டு நியாயப்படுத்த முயன்றார்.

“கஷ்டந்தான் கஷ்டந்தான்... நாங்க அதுக்கு வேறொரு மொறுய யோசிக்கோம். ரெணு முனு எடத்தில நான் செஞ்சி பாத்து சரிவந்தீக்கி. வருஷா வருஷம் ஒரு கந்திரி நடத்துங்கொ... கெடக்கிய நயத்தால பளிக்கொடத்த நடத்தேலும்... எப்பிடியன்

திக்குவல்லை கமால்

யோசின்?" பெரிய மெளலானா எல்லோரது முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

ஊர் முக்கியஸ்தர்கள் முறைப்பாடு சொன்னவர்களென்று வித்தியாசமில்லாமல் எல்லோரது முகங்களிலும் ஓளிபரவிக் கொண்டிருந்தது.

"ஜாதி யோசின் மெளலானாங்க..." ஹெட்மாஸ்டர் ஆதம் லெப்பை வரவேற்றுச் சொன்னார்.

அடுத்தநாள் விரிவான மகுரா நடைபெற்றது. திட்டங்கள், ஒழுங்குமுறை என்பன வகுக்கப்பட்டதோடு செயற்பாட்டுக்குமுவும் நியமிக்கப்பட்டது.

முதலாவது புறுதாக் கந்தூரியே முழுமையான வெற்றி.

அது பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் புதுப்புது பரிமாணங்களோடு தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

7

இரவில் மழைக் குணத்தோடு சற்று சுழன்று வீசிய காற்றுக்கு முற்றத்தில் மாவிலைகள் பரவலாக உதிர்ந்து கிடந்தன.

வீட்டுக்குள் இரண்டு குமருக்குட்டிகள் இருந்த போதிலும் அவர்கள் பெரிதாக இதில் அக்கறையெடுத்துக் கொள்ளாமை ஸபுர தாத்தாவுக்கு வேதனைதான். விடியும் வேளையில் அவர் களுக்குச் சொல்லி கோபக்கணக்களைச் சுமந்து கொள்ளாமல் விளக்குமாற்றோடு அவளே முற்றத்துக்கு வந்தாள். முற்றத்து ஈரம் கால்களில் பட்டபோது சில்லிட்டது அவளுக்கு.

சுபஹ் தொழுதுவிட்டு இரண்டொருவராகப் போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கண்டபோது சட்டென்று அவருக்கு புறுதாக் கந்தாரி ஞாபகம் வந்துவிட்டது. இரவு மகுராவில் அல்லவா இறுதி முடிவெடுப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

“ஸபுர தாத்தா முத்தம் தூத்துச் சரிவாரல்ல. இனி ஊடு வாசல வெளிசாக்கி ரெடியாகுங்கொ” தொழுதுவிட்டு வந்ததும் வராததுமாக அடுத்தவீட்டு அத்துலதீ நானா சொன்னார்.

“எப்பேக்காம் கந்திரி?” ஆவல் பொங்கக் கேட்டாள்.

“ரபியுல் அவ்வல் பொற பதினெட்டிலயாம் பெரிய கந்திரி... இன்னம் ஒம்பது நாள்ல ஹம்ஸியா தொடங்கியாம்.”

“ஓ... சொந்தக்காரரு பழை மனிசரெல்லாம் ஊருக்கு வாரேன்”

“என்ட முத்தவனும் கிந்தொட்டேலீந்து ஒரே கேட்டுக் கேட்டனுப்பிய. காயிதமொன்டெமுதிப் போடோனும்... சரிசரி ஒங்கட வேலயச் செய்ந்கோ.”

ஸபுர தாத்தாவின் நாடி நாளாங்களில் சுறுசுறுப்பு புகுந்து விளையாடியது. ஊரெல்லாம் இதே சுறுசுறுப்பும் ஆரவாரமும்தான்.

மகன், மருமகள், பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்திறங்கி விட்டது போன்ற காட்சி அவளது கண்ணெதிரே விரிந்து நின்றது. “வாப்பும்மா... வாப்பும்மா” என்று பேரன் - பேத்திகள் சுற்றிச் சுழல்வது போன்ற பிரமை.

முற்றுத்தைப் பெருக்கி விட்டு ஸபுர தாத்தா உள்ளே சென்ற போது மகள் - பிள்ளைகளெல்லாம் கோப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரவுக் குளிரின் தாக்கத்திலிருந்து அவர்கள் இன்னும் விடுபட்டிருக்கவில்லை.

“இன்னம் ஓம்பது நாள்ல ஹம்ஸியா தொடங்கியாம்” ஸபுர தாத்தா சொன்னாள்.

“ஆ... முடிவாக்கீட்டாமா?” ஒரேயாடியா எல்லோரும் துள்ளிக் குதித்தனர்.

குளிர் எங்கு பறந்ததென்றே தெரியவில்லை.

முகம் கூடக் கழுவாமல் அம்ஜத் வெளியே பாயத் தொடங்கினான்.

“டேய் நீ இப்ப பள்ளியடிக்குப் போனா வாரல்ல. பல்ல வெளக்கி மொகம் கழுகி தின்டிட்டுப்போ. புட்டு வெச்சீக்கி அடுப்பில்.”

“நான் டக்கென்டு வாரன்...”

“சென்னது வெளங்கல்லயா ஒனக்கு” உம்மா பாய்ந்து விழுந்தாள்.

“ம்... கழுகிக் கொணுவாரன்... சீக்கிரம் புட்ட ஏறக்குங்கோ” அவன் அவசரத்தில் கூத்தாடினான்.

“மாமியாங்களும் வாரோன்டுமே உம்மும்மா?” முத்த பேத்தி விசாரித்தாள்.

“வராமீக்கியா? வருஷத்துக்கொருக்காத்தானே அவங்க வார... போன வருஷம் கந்திரிக்கி வந்தத்துக்கு இன்னேம் வரல்லேன்... தாரத்திலீந்து புள்ளகுட்டியோட ரெடியாகி வாரென்டா லேசான வேலயா?”

“மெய்தான் உம்மும்மா”

“ரெண்டுபேரும் பேசிப் பேசீக்காம ஊடு வாசல துப்பர வாக்குங்கோ... செல்பமான மனிசரு வந்துவந்தேறியா... கொமருப் புள்ளயள் ஈக்கிய இடம் எவளவு பலிந்தா ஈக்கோணுமன்” ஸபுர தாத்தா முடிப்பதற்குள்...

“முன்னுத்து காம்பரா மேசய எடுத்திட்டு கடிலொன்டு போடுங்கோ... அந்த பொஸ்தகம் பேப்பர் கட்டெல்லம் அவடத்தால எடுங்கோ... மாமியாங்க வந்தா படுக்கேலுமேன்” பாத்திமுத்து பிள்ளைகளை நெறிப்புடுத்தினாள்.

தாத்தாவும் தங்கையும் தயாராகி விட்டனர். அவர்கள் மட்டுமென்ன கந்தாரியை வரவேற்க ஊரே தயார்தான்.

8

“ஸொஹர தாத்தோவ்”

கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு முன்னே ஒடிவந்தாள் ஸொஹர தாத்தா.

அங்கே சித்தி :பரிதா சிரித்தபடி நின்றாள். மக்கத்து மாமியின் மகள்லவா? அந்த வரவே ஸொஹர தாத்தாவுக்கு இனியில்லை யென்ற அளவுக்கு இனித்தது.

“வாங்கொ வாங்கொ... ஓங்களுக்கும் எங்கட வாசலுக்கு வாரத்துக்கு நெனவு வந்தீக்கி” என்று பலமான வரவேற்பு.

சித்தி :பரிதாவின் குடும்பத்தவர்கள் ஆகுமான மனிதர்களென்று எல்லோராலும் மதிக்கப்படுவர்கள். பரம்பரை நிலபுலன்கள் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். அதன் பலாபலன்களை இன்றும் அனுபவித்து வருபவர்கள்.

புறுதாக் கந்தூரி காலத்தில் ஊருக்கு வரும் உறவினர்கள் மட்டுமல்ல நண்பர்கள், அறிந்தவர் தெரிந்தவர் என்று எவருமே அந்த வீட்டு வாசற்படியை மிதிக்காமல் செல்வதில்லை.

கேக், பிள்கட் என்று கடைச் சரக்குகள் அவளுக்குப் பிடிப்பதில்லை. மஸ்கத், தொதல், தோசியென்று கைப்பட வீட்டில் தயாரித்த தீன் சாமான்களை பரிமாறுவாள். தோட்டத்து வாழைகளை நாள் கணித்து பழுக்க வைத்துக் கொள்வாள்.

“உம்மு குலுஸ் இங்க தொதல் கிண்டியாமென்டு கேள்விப் பட்ட... ஒரு கெழுமயா தேடித் தேடியனுப்பிய. ஒரு மாதிரீம் புடிச்சிக் கொளோல. சும்ம கண்ட நின்டவங்களுக்கிட்ட பாரம் குடுக்கே மேலவேன்”

“ஓ அதுதானே சித்தி :பரிதா... நானும் மிச்சம் கஷ்டப்பட்டேன். ஆளப் புடிச்சிக் கொண்ட... வாங்கொளோ பின்னுக்குத்தான் நிக்கிய”

இருவருமாக வீட்டுக்குள்ளால் பின் முற்றத்திற்குச் சென்றபோது அங்கே மிகுந்த ஆரவாரம் நிலவியது.

முன்றுகல் அடுப்பில் பெரிய தாச்சி வைக்கப்பட்டு விற்குக் கொள்ளிகள் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

கலுதொதல் உரிய பதத்தை எட்டிக்கொண்டிருந்தது போலும். நீளச் சட்டுவைக் கத்தியால் கறுகறுவென்று எண்ணேய் பிதுங்கிப் புரளும் தொதலை கிண்டிப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள் உம்முக்குலுஸ். முகத்திலே வியர்வை அப்பிக் கிடந்தது.

சித்தி :பரிதாவைக் கண்டதும் விஷயம் விளங்கி விட்டது அவளுக்கு.

உதவிப் பெண் வேலையைக் கையேற்றுக் கொண்டாள்.

மேல்முச்ச வாங்கியபடி வந்து உம்முக்குலுஸ் சித்தி :பரிதாவை நெருங்கினாள்.

“என்னத் தேடி வந்தீக்கி போல?”

“ஒரு கெழுமயா தேடித்திரீத்”

“மெய்யா ஊட்டிலேம் சென்ன. எத்தினயோ வேல பார மெடுத்தீக்கி. முடிச்சிக் குடுக்காட்டம் சரில்லேன்... இத முடிச்சிட்டு ஓங்கட ஊட்டுக்குத்தான் வாரத்துக்கு நின்ட.”

“அப்ப நாளக்கி எந்த டைமுக்கன் வாா?”

“பகலக்கித் தின்டிட்டு வாரனே”

“நான் சாமன் சட்டியள ரெடியாக்கி வெக்கவா”

“மஸ்கத்தேன்... நல்ல மெல்லிய நெருப்போனும்... ஜாதியா காஞ்ச பால ஒரு கட்டும் எடுத்து வெய்ந்கொ... வெளங்கினா?”

“போன பைணம் கந்திரிக்கு பெரிய சட்டி தொதல், மஸ்கத் தெல்லம் கிண்டிப் போட்ட... ஏன்ட கத்தேம்... சனம் வாரே வாரே முடிவு தொங்கவில்லாப் பெய்த்து. ஹராம் ஒரு துண்டு வாயில் வெக்கல்ல...

“அப்ப இந்தப் பைணம் ரெண்டு ரெண்டு சட்டியாயீக்கும்.”

“ஓ... ஓ... எங்களுக்கு மஸ்கத்து ரெண்டு சட்டி செஞ்சி தந்தாப் போதும்... கொஞ்சம் தப்பினாலும் கல்லாப் போரேன்... நீங்கில்லாம் சரி வாரல்ல... அப்ப நான் வரவா... ஸொஹர தாத்தா பெய்த்திட்டு வாரனே”

“கோப்பியாலும் கொஞ்சம் குடிக்காமல் போற ஆசக்கருமக்கி வந்திட்டு...”

“வேறொரு நேத்தக்கி வாரனே... விடிஞ்சா அந்திப்டா வேல வெட்டியால் இடுமூச்சினில்ல மனிசனுக்கு.”

பெரு மகிழ்ச்சியோடு வெளியேறினாள் சித்தி :பரிதா.

9

பள்ளி வாசலிலிருந்து கூப்பிடு தொலைவில் மீரான் மாஸ்டரின் வீடு. கந்தாரிக் கமிட்டிக்கு அது பெரிய வசதியாய் அமைந்தது. விறாந்தையோடு இணைந்த அறை வீட்டாருக்கு தொல்லை கொடுக்காமல் எவரும் வந்துபோகக்கூடியதாகவிருந்தது.

“உம்மா கோப்பி கொஞ்சம் ஊத்துங்கொ” மகனின் குரல்.

ஜசபீபிக்கு இதுவொரு தொல்லையாகத் தெரியவில்லை. கந்தாரிக்கென்று இடித்துப் போட்ட இரண்டு கிலோ கோப்பி மெல்ல மெல்ல குறைந்து கொண்டு வந்தது.

“தண்ணீர் கொதிக்கிய. ஊத்திக் கொணுவாரன்” என்றபடி வந்து எட்டிப் பார்த்து எத்தனை பேரென்று கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தில் ஜசபீபி மிதந்து கொண்டிருந்தாள். மகனுக்கு மாஸ்டர் வேலை கிடைத்த போது அடைந்த சந்தோஷத்தை விட பல மடங்கு இப்போது. ஹாஜிமார், மத்திச்சம்மார் வரிசையில் தனது மகனும் இணைந்துவிட்ட பூரிப்பு.

அஸிம் காக்காவும் ஜசபீபியும் ஊரில் சர்வசாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின் ஒரே மகன்தான் மீரான்.

சுற்றுயல் கிராமங்களுக்குள் தனது சைக்கிளில் நாளாந்தம் சென்று கொறக்கா, வடுபுளி போன்றவற்றை சேகரித்துக் கொண்டு வந்து சில்லறையாகவும் மொத்தமாகவும் விற்று காலத்தை ஓட்டுபவர்.

எப்படியோ மகனைப் படிப்பித்து முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவரென்று பலராலும் பாராட்டப் பெற்றவர்.

கூட்டாகப் படித்த நண்பர்களும் அப்படி அமைந்து விட்டார்கள். சமகாலத்தில் பலருக்கும் உத்தியோகம் கிடைத்தமையும் ஒரு சக்தியாக எழ உதவியது. அந்தத் தெம்பில் இளைஞர் சங்கம் அமைத்து பொதுப்பணியில் களமிறங்கிவிட்டனர்.

மூலைக் கடைக்கு தேநீர் பருகுவதற்காக, ஏறிய அளிம் காக்காவின் காதில் விழுந்த செய்தி அவருக்கு மிகுந்த மன வேதனையை வார்த்து விட்டது.

“கண்டவன் நின்டவனெல்லம் கந்திரி செஞ்சா நல்லாத தானீக்கும்.”

“இதுக்கெல்லம் ஊரு மனிசரும் எடமுடுகியதேன் வேல. ஞாயமான மனிசரு செஞ்சா ஒரு கொற நெறவு வந்தா கையால மடியால் போட்டுச் சரி பஸ்ந்தா செஞ்சி முடிப்பாங்க.”

“ஓ ஓ யோசிக்க வேண்டிய விஷயம். இல்லாதவனியள் ஏத்தக்கண் இதுக்குவார...? ஜில்மாலுக்குத்தான்.”

தேநீரைக் குடித்தாரோ இல்லையோ காசைக் கொடுத்து விட்டு பாய்ந்த போது ஹோஹோவென்று சிரிப்பு வெடித்ததும் அவர் காதைத் துளைக்காமலில்லை.

“எனத்தியனமிது வேருக்க வேருக்க?”

கணவனின் தோற்றத்தில் தெரிந்த மாற்றத்தை ஒரே பார்வையில் கண்டுபிடித்து விட்டாள்.

“எனக்கு பெரிய யோசனயாயீக்கு ஐசபீபி.”

“எனத்தியன்? எனத்தியன்? செல்லுங்கொளே”

“மோசமான பேச்சுவாத்த பேசியாங்க”

“பேசாமீப்பாங்களா... புதிய கெணத்தடிக்கு குளிக்கப் போன நான்... எத்தின குத்துவாத்த சென்னன் ஒவ்வொத்தி. நான் உட்டுக் குடுக்கல்ல. வாய் பொத்திப்பட நல்ல மறுமொழி குடுத்த.”

மனச்சோர்வுக்குள்ளாகி வந்த அவருக்கு மனைவியின் வார்த்தைகள் அருமருந்தாகின. எதுவும் பேசாமல் மெல்ல நழுவி வந்தது எவ்வளவு பெரிய தவறேன்பது இப்பொருமதுதான் அவருக்குத் தெரிந்தது.

“ம் எங்கட புள்ளியள் எனத்தியாலும் கெட்ட ஜாதியா செய்யப் போற! ஊருள பொறந்து வளந்தவனியள்... படிச்சவனியள்... செஞ்சிகாட்டட்டும். பந்தம் புடிக்கியவனியளுக்கு அப்பதான் வெளங்கிய”

ஆஸீம் காக்காவுக்குள் புதிய வீறு குடிபுகுந்துவிட்டதைப் பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் ஜசபீபி.

10

இரவு ஏழுமணியாவதோடு பிரத்தியேக மின்னலங்காரத்தால் பள்ளிவாசல் சுடர்விட ஆரம்பித்தது. புத்தாடை, வெள்ளைத் தொப்பி சகிதம் பக்தர்கள் அலைமோதினர். சிறார்களின் குதாகலமே தனி.

பள்ளிவாசல் பின்சாலையில் கறுப்புப் பெட்டியோடு கணக்குப் பிள்ளை தயாராகவிருந்தார். அவரைச் சூழ உதவியாளர் சிலரும் அமர்ந்திருந்தனர். வருடத்துக்கொரு தடவை வெளியே வரும் அந்தப் பெட்டிக்குள்தான் புறுதாக் கந்தூரிக்குரிய நிதி தொடர்பான புத்தகங்கள் அடக்கம்.

தொழிற்துறையென்று செல்பவர்கள் வீட்டுக்கு வந்துசேர நேரம் காலம் இருக்காது. ஆனால் ஹம்ஸியா ஆரம்பித்து விட்டால் ம.ரி.புக்கு பாங்கு சொல்வதற்கு முன்பே வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். அவர்கள் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளாவிட்டாலும் கூட, சிறுபிள்ளைகள் பள்ளியடிக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு அடம்பிடிப்பார்கள். வீட்டிலுள்ள பெண்கள் அங்கு சென்றுவரும் வரை காவலிருப்பார்கள்.

ஒவ்வொருவரது நாளாந்த நடைமுறையிலும் வித்தியாசமான உணர்வுநிலை ஹம்ஸியா தொடங்கியதிலிருந்து தமாம் வரை மேலோங்கி நிற்கும்.

அன்று முதலாம் ஹம்ஸியா ஒதப்படும் நாள். இப்படி பத்து நாள் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும். பதினேராம் நாளிலேயே பெரிய கந்தூரி இடம்பெறும்.

“சாப்பாட்டு ஏற்பாடெல்லாம் எப்பிடியன்?”

ஓடியோடி எல்லா விஷயங்களையும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த மீரான் மாஸ்டர் கணக்குப் பிள்ளையிடம் கேட்டார்.

“எல்லம் பாரம் குடுத்தீக்கி. ஏற்சு வேல நடக்கிய. கொறநெற இருந்தா மம்மகலீம் பாத்துச் செல்லியொன்டும்”

ஆமாம். மம்மகலீம் சாப்பாட்டுப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப் பட்டிருந்தார். பெரிய கந்தூரி வரையல்ல தமாம் முடியும்வரை அவருக்கு ‘இடுமுச்சின்’ இல்லை.

பத்து நாள் இரவுச் சாப்பாட்டுச் செலவை பொறுப்பேற்றுள்ள வர்கனின் பெயர்ப்பட்டியல் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கந்தூரி ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் பெரும் நிலபுலன்கள் வைத்திருந்த பத்துக் குடும்பத்தினருக்கு இப்பொறுப்பு ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்ததாகக் கேள்வி. இன்றுவரை அதன் தொடர்ச்சி அறுபட வில்லை.

முதலாம் ஹம்ஸியாவென்றால் மொம்மதாஸிம் ஹாஜி, இரண்டாம் ஹம்ஸியா இபுராகீம் ஹாஜி... இப்படி ஊரவர்களுக்கே அந்தப் பட்டியல் மனப்பாடம்.

சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அரிசி முடை முதலான முக்கிய பொருட் களையும், தீர்மானிக்கப்படும் பணத்தையும் கணக்குப்பிள்ளையிடம் கையளித்து விட்டால் அவர்களது பொறுப்புத் தீர்ந்து விடும். நெஞ்சை முன்னே போட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் மேற்பார்வை செய்வார்கள். அவ்வளவுதான்.

இஷாத் தொழுகையைத் தொடர்ந்து முதலாம் நாள் ஹம்ஸியா மெளலுது ஆரம்பமாகியது. அந்த மஜ்ஜிலின் அழகே தனி.

இடைச்சாலையில் நீள்சதுர அமைப்பில் மார்பலுக்கு மேலால் சுப்பரா விரிக்கப்பட்டிருந்தது. இடைவெளிவிட்டு வெண்ணுறைத் தலையணைகள். அதிலே மௌலாதுக் கிதாபுகள். அதற்கு முன்னால் இரண்டு மெழுகுவர்த்திகள் கொளுத்தப்பட்ட தாங்கிகள். ஒவி அமைப்புக்கள் வேறு.

ஒதுக்கூடியவர்கள் தூய்மையான வெள்ளள உடையில் சோடி சோடியாக அமர்ந்திருந்தனர். நான்கு வரிகளை ராகமெடுத்து ஒதியதும், அடுத்த சோடி புது ராகத்தில் ஆரம்பிப்பார்கள். இப்படியிப்படியே தொடரும்.

அரைவாசிக்கு மேல் ஒதிமுடியும் போது வெளியே நின்றவர்கள் படிப்படியாக உள்ளேவர ஆரம்பித்தனர்.

சிறுவர்களும் பெண்களும் பின்சுவருக்கு அப்பால் நின்று பக்தியோடு எல்லாம் அவதானித்தனர்.

ஒதல் முடிய ஒருமணி நேரத்துக்கு மேல் எடுத்திருக்க வேண்டும். அதைத் தொடர்ந்து மஹ்முது மௌலவியின் பயான் ஆரம்பித்தது. வழக்கமான பாணியில் பெண்களின் ஒழுக்கக்கேடு பற்றி விலாசித் தள்ளினார்.

இனியென்ன சாப்பாடுதான். ஆஜாறு பேராக குறுவட்டமாகினர். சவுன்கள், கறிமரவைகள், தண்ணீர் கோப்பைகள் பரிமாறப்பட்டன. குப்பென்ற கந்தூரிச் சோற்று மனம் பரவியபோது சிறுவர்கள் ஏக்கத்தோடு எட்டிப் பார்த்தனர்.

“சின்னப் புள்ளயள் குத்தவைங்கொ”

வெளியே நிய்யத்துச் சோறு பகிரும் நேரம் அது.

பனையோலைப் பெட்டியிலே நெய்ச்சோறும் அள்ளிப்போடக் கோப்பையுமாக இருவர் வந்து ஒரு பக்கத்திலிருந்து பகிர்ந்து கொண்டு வந்தனர்.

சிறு பைகளிலும் கடதாசியிலும் நெய்ச் சோற்றை எடுத்துக் கொண்டு சிறுவர்களும், பெண்களும் பின்புறமாக வெளியேறிச் சிறிது நேரத்தில், சாப்பிட்டு விட்டு ஆண்கள் முன்வாயிலால் வெளிப்பட்டனர்.

சாப்பாட்டு நிலைமையை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில் எங்கோவிருந்து மீரான் மாஸ்டர், ரஹ்மதுல்லா ஜி.எஸ். போன்றவர்கள் ஒடி வந்தனர்.

“அல்ஹம்துலில்லா... முனுகலம் மிச்சம்”

மம்மகலீமின் திட்டமிடல் கிட்டத்தட்ட நாறு வீதம் சரியாக அமைந்தமை இருவருக்குமே மிகுந்த நம்பிக்கையூடியது.

எல்லாம் முடிந்து ஏற்பாட்டாளர்கள் நிம்மதியாக முச்சு விடும் போது இரவு பன்னிரண்டு மணியாகி விட்டது. முதல் அனுபவமாக விருந்த போதும் பெரிதாக எந்தக் குறையும் ஏற்படாமை அதிசயம் தான்.

“எவ்வு பலிந்தாச் செஞ்சன். பாத்துக்கோங்கொ அல்லாட கிருபயால் கந்திரியேம் ஜாதியாச் செய்தொன்டும். மம்மகாசீன் அத்துழுயீனாங்களென்டா கொரோட்டுக் கொரோட்டு சும்ம பாஞ்சி பாஞ்சி திரீத்.”

பெண்கள் தங்களது கண்ணோட்டத்தை வெளிப்படுத்தியபடி வீடுகளை நோக்கி நடந்தனர்.

11

காப்பிரி முதிர் நூல்களில் கீழ்க்கண்ட வினாவுடைய தீர்வு கிடைத்தப்பட்டுள்ளது:

மம்மகாசீனும் அத்துமுயீனும் ஜோடு போட்டுப் புறப்பட்டார்களென்றால் முக்கியமானதொரு ‘கேம்’ இருக்கவே இருக்குமென்பது எந்தச் சின்னப்பிள்ளைக்கும் தெரியும்.

புறதாக் கந்தாரி கைதவறிப் போனது மட்டுமல்லாமல், பொறுப்பெடுத்தவர்கள் சகலரதுப் பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு முன்னேறிச் செல்வதை எந்த வகையிலும் அவர்களால் அங்கீகரிக்க இயலவில்லை.

இரண்டொரு நாளில் மிக உன்னிப்பாக நிலைமையை மோப்பம் பிடித்துவிட்டார்கள். இனி எப்படியெப்படி சீர்குலைக்கலாமென்பதே அவர்களது சிந்தனையாகிவிட்டது.

அதன் ஒரு வெளிப்பாடாக...

தையூப் ஹாஜி வீட்டு வாசலில் ஸலாம் சொல்லிவிட்டு யார் வந்து வரவேற்கிறார்களென்று எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

“ஆ வாங்குள்ளங்கு. மருமகன் இப்பதான் வந்த. சாப்பாடு தின்னியெப்பிடியோ” மாமனார்தான் இப்படி வரவேற்றார்.

“எங்களுக்கு அவசரமொன்றுமில்ல. அவரு தின்டிட்டு ஆறிய மந்து வரட்டும்.”

இருவரும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“அவசரப்படவாண எடத்துக்கேத்த மாதிரி ஆணியடிக்கோணும்.”

மெல்லிய தொனியில், முன்னெச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ளுமாறு, அத்துழுயீனுக்கு வழங்கினார் மம்மகாசீன்.

தையூப்ஹாஜி பரம்பரைப் பணக்காரன். பத்திலொரு பரம் பரையைச் சேர்ந்தவர். மாத்தறையில் பிடவைக்கடை வைத்து பெரிய வியாபாரம் நடாத்துவார். காலையில் சென்றால் இரவில்தான் வந்து சேருவார். சகல நல்ல காரியங்களுக்கும் அள்ளிக் கொடுப்பவர். ஆறாம் ஹம்சியாக்காரரும்கூட.

அதிக நேரமெடுக்கவில்லை.

“ஆ எனத்தியன் செய்தி?” என்றவாறு வந்த ஹாஜி அந்நியோன்யத்தோடு அருகமர்ந்தார்.

நட்பு, அந்தஸ்து, குடும்பம் என்று பல தொடர்பாடல்கள் அவர்களுக்கு.

“புறுதாக் கந்திரி வந்தீக்கேன்” அத்துழுயீன் நிதானமாக வழியைத் திறந்தார்.

“ஓ... புதிய ஆள்களாமேன் செய்த” விஷயத்தை அறிந்தவரென்பதை அலட்டலின்றி முன்வைத்தார்.

காரியம் இலகுவாகிவிட்டது.

“கந்திரி செஞ்சி செஞ்சி நாங்க சல்லி அடிக்கியாம்... பரம்பர ஆட்சிக்கி இனி எடமுடுகியல்லயாம்.”

மம்மகாசீன் உள்ளது ஒன்றும் இல்லாதது ஒன்பதுமாக தனக்கேயுரிய பாணியில் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில், மெல்லிய அதிர்ச்சியோடு தையூப்ஹாஜி குறுக்கிட்டார்.

“அப்பிடிச் செல்லியாமா... எங்கட பரம்பர இல்லாட்டி இந்த ஊரே இல்ல... இது தெர்மா இவனியளுக்கு? னாய்மான மொறுக்கி செய்தென்டா செய்யட்டு... சும்ம கெம்பர்தனம் காட்ட வந்தா அதுக்கெடமுடேல்”

“மெய்தான் ஹாஜி... இப்ப ஒவ்வொத்தரா பின்னுக்காகியா மென்டு கேள்வி. ஏழாம் ஹம்ஸியா குடுக்கிய ஸருக் தொர ஏலான்டிட்டாம். ஆன் தேடித் தேடி தடமாறியாம்” அத்துழுயீன் எண்ணெய் தாங்கியையே திறந்து விட்டார்.

“ம்... அப்ப நானும் பின்னுக்காகியன். இப்பவே பெய்த்து சின்ன லெவ்வேக்கிட்ட செல்லீட்டு வாரன்” என்றவாறு அவரை அறியாமலேயே எழுந்து விட்டார்.

இருவரும் கண்சமிக்ஞாகளை வீசிக்கொண்டனர்.

இவ்வளவு லோகக் காரியம் பழமாகுமென்று அவர்கள் நம்பவில்லை.

இருவரும் வெளியிறங்கி தையூப்ஹாஜியுடன் காருக்கருகில் சென்றனர்.

12

பள்ளிவாசல் பின்வளவில் ஆட்டுமூவும் அமைக்கும் வேலை ஆரம்பித்திருந்தது. சுயவிருப்பத்தின் பேரில் இதனைப் பொறுப் பெடுத்துச் செய்துதர நெய்னா முகம்மது முன்வந்திருந்தார். கூரை வேய்தல், வேலி அடைத்தல் போன்ற வேலைகளில் அவர் கை தேர்ந்தவர். அதுவே அவரது ஜீவனோபாயமும்கூட.

போதுமான அளவு கிடுகு, தடி, கயிறு என்பன கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன.

ரஹ்மதுல்லா ஜி.எஸ்: கூடார அமைப்புக்கு கயிரடித்து நிர்ணயம் செய்து கொண்டிருந்தார். என்பது இருபது அடி அளவில் மூவும். அதன் ஒரு அந்தத்தில் மூடிய நிலையில் ஒரு பகுதி.

மூடிய பகுதி கோழிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

மரத்துண்களை எழுப்பி, தடிகளாலும், கிடுகினாலும் கூரை அமைக்க எடுபிடி ஆட்கள் மும்முரமாக இயங்கினர்.

“ஆறுமணிக்கு முந்தி வேலய முடிக்கோணும். வெளங்கினா... நாளேலீந்து ஆடு, கோழி பாரமெடுக்கப் போற்” ஜி.எஸ். நேரத்தை நினைவுட்டி வலியுறுத்தினார்.

இப்பொழுதெல்லாம் சீஸன் ஆடு, கோழி வியாபாரிகள் தலையெடுத்திருந்தனர்.

பக்க வருமானமாக ஆடு, கோழி வளர்ப்பவர்களும் வீட்டு முற்றத்திலே பலா இலைக் கட்டோடு ஆட்டுக்கடாக்களை கட்டி வைத்திருந்தனர்.

வெளியிடங்களில் வியாபாரம் செய்வோர் இந்த எதிர்பார்ப் போடு வந்து சொல்லும் விலைக்கே வாங்கி விடுவார்கள். புரோக்கர்மார் வேறு சுற்றித்திரிவார்கள்.

இன்னும் சில குடும்பத்தவர்கள் கந்தூரிக்கென்றே ஆடு வளர்ப்பார்கள். அதை பள்ளிக்குக் கொடுத்த பின்பும் ஒவ்வொரு நாளும் ஆட்டுமூடுவத்துக்கு வந்து பார்ப்பார்கள். இலை போடு வார்கள். தடவிக் கொடுப்பார்கள்.

வல்லையூர் புறுதாக் கந்தூரி தென் பிராந்தியத்திலேயே வெகுபிரசித்தம்.

இரவு - பகல் இருவேளை கந்தூரி. அதில் மாடு என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆடும் கோழியும்தான். முன்று நாள் கழிந்தாலும் கைமணக்கும்.

ஆட்டு மடுவப் பக்கமாக ஏதோ அலுவலில் நின்ற ஐ.எஸ்ஸைத் தேடிக்கொண்டு மீரான் மாஸ்டர் விரைந்து வந்தார்.

“போன விஷயம்...?” முந்திக் கொண்டு ரஹ்மதுல்லா ஐ.எஸ் காதை நீட்டினார்.

எதிர்பாராத விதமாக தையூப் ஹாஜியும், ஸருக் துரையும் ஹம்ஸியாச் செலவு கொடுக்க முடியாதென்று தெரிவித்ததற்கு மாற்று ஏற்பாடாகத்தான் மீரான் மாஸ்டர் போயிருந்தார்.

“அல்லா ஈக்கியான். ஒத்தரு வெலகினா ஓம்பது பேரு முன்னுக்கு வார... நாங்க தைரியமா ஈக்கோணும். மறுபேச்சில்ல நாங்க மகுராப் பண்ணின ஆள்கள் பாரமெடுத்திட்டாங்க.”

“அலஹும்துலில்லா”

மடுவம் முக்கால்வாசிக்கு மேல் எழும்பியிருந்தது. சந்தேக மில்லை. நாளை ஆடு, கோழி சகிதம் எல்லோரும் அந்த மடுவத்தைக் கண்டு பூரிப்படையலாம்.

13

ஏ.எச்.அப்துல் ஸமீன் என்று அழகாக முகவரியிடப்பட்ட கடிதம் கிடைத்தபோது அவரது மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்துவிட்டது.

முப்பத்தெட்டங்கு வருடங்களுக்கு முன்பு பகினிகஹுவெலயில் கல்யாணம் செய்து, பிள்ளைகள் பெற்று வளர்த்து இன்று பேரன் பேத்திகளுடன் வாழ்ந்து வருபவர்.

அவர் ஊரை மறந்து விட்டார். ஊர் மக்களும் அவரை மறந்து விட்டனர். ஆனால் முஹதீன் ஜாம்ஆ பள்ளிவாசல் இருக்கின்றதே, அது மாத்திரம் இன்னும் அவரை மறக்கவில்லை. வருடம் ஒருத்தவை ஞாபகமுட்டத் தவறுவதில்லை.

புறுதாக் கந்தூரிக்குப் போனாலென்ன போகாவிட்டாலென்ன, அழைப்பு மாத்திரம் தவறாமல் வந்துகொண்டேயிருக்கும். அதைப் புகுந்த இடத்து நண்பர்கள், உறவினர்களுக்கெல்லாம் காட்டிக் காட்டிப் பெருமைப்படுவார் அவர்.

அவரைப் போன்றே அங்கு திருமணத் தொடர்பால் வந்து சேர்ந்தவர்களோடு கதைக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் இந்தக் கதையை எப்படியாவது இழுத்துப் போடுவார் ஸமீன்நானா. வேறேங்குமே இப்படியொரு நடைமுறை இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. பிறந்த மண்ணைப் பற்றி பெருமை பேச இந்த ஒன்றே போதாதா அவருக்கு!

கடிதத்தை ஆறுதலாக அமர்ந்து விரித்துப் படித்தார். வெள்ளைக் காகிதத்தில் பச்சை எழுத்தில் அச்சிடப்பட்ட அழைப்பிதழ்.

மேலே பிறையும் நட்சத்திரமும் கொண்ட சிறுபடமும் எழுநூற்றி எண்பத்தாறு என்ற இலக்கமும் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

உள்ளே விடப்பட்டிருந்த இடைவெளியில் கூட அவரது பெயர் கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘வருடாந்த புறுதாக் கந்தூரி அழைப்பிதழ் - 1988’ - இப்படி தடித்த எழுத்தில் தலைப்பு போடப்பட்டிருந்தது.

இன்ஷா அல்லா நிகமும் ரபீஸ் ஆகிர் பிறை 17க்கு சரியாக மே மாதம் 22ம் திகதி இரவு ஹம்ஸியா தமாம் வைபவமும் 23ம் திகதி பகல் புறுதாக் கந்தூரியும் அஸ்ஸெய்யத் அப்துல் ரஹ்மான் இப்னு ஜாவித் முபஷ்ஷர் மௌலானா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற சகல ஏற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இக்கந்தூரி வைபவத்தில் கலந்து சிறப்பிக்குமாறு தங்களையும் தங்களது குடும்பத்தினரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

இப்படிக்கு புறுதாக் கந்தூரி கமிட்டியினர்.

கடிதத்தை மடித்து பத்திரமாகத் தனது பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டார். அப்துஸ் ஸமீன் அந்நாட்களில் புறுதாக் கந்தூரி யென்றால் முழு முச்சாக நின்று உழைத்த நினைவுகள் இன்னும் பசுமைப் பூக்களாகவே இருக்கின்றன.

வெளியூரில் திருமணம் செய்பவர்களின் முகவரிப் பட்டியலை பள்ளிவாசல் நிர்வாகம் பேணுவதும் அதனை தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்துவதும் உண்மையில் ஒரு முன்னுதாரண நடவடிக்கை தான்.

“ம... பள்ளீஸீந்து காயிதம் வந்தீக்கி... முத்தவருக்கு முனு வருஷத்தில் என்னேம் ஒருக்க கூட்டிக் கொண்டுபோன நெனவீக்கா?

எனக்கு இன்னேம் மறந்து பொகல்ல... ஊரெல்லம் கொண்டாட்ட மேன். பாக்கப் பஸந்து... அந்த முனு நாளும் தாய்புள்ளியனும் ஊரு மனிசரும் எங்களுக்கு எவளவு சங்க செஞ்சன்... ம்... இந்தப் பைணமும் போமே”

மனைவியின் வார்த்தைகள் கல்யாண உல்லாசங்களை அவர் மனதில் அள்ளிக் கொட்டியது.

“ம்... எனக்கும் ஆசதான். ரஹ்மத்தும்மா... இப்ப பஸ்ஸியல்ல போறவாரத்துக்கு தெரியமில்லேன். யோசிச்சிப் பாக்கோமே” ஒருவாறு சமாளித்தார் ஸமீன் நானா.

இருந்தும் பிறந்த மண்ணின் நினைவலைகளுக்கு நெஞ்சில் ஓய்விருக்கவில்லை.

14

கஹவத்தையில் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு இரத்திலைப்புரிக்கு பகல் சாப்பாட்டுக்குப் போவதாக திட்டமிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அஸ்லம்ஹாஜியின் வேண்டுகோளை புறக்கணிக்க முடியாத நிலையில் அங்கு சாப்பிட்டு விட்டே புறப்பட வேண்டிநேர்ந்துவிட்டது.

அஸ்வர்கான் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரோடு இன்னும் மூவர் வேனில் பயணித்தனர். இரண்டாம் நாளாக அவர்களது பணி தொடர்கிறது.

அன்றைய தினசரியைப் பார்க்க அப்போதுதான் அஸ்வர்கானுக்கு அவகாசம் கிடைத்தது. கைகள் அவசர அவசரமாக பக்கங்களை புரட்ட கண்கள் மேலும் கீழுமாக தேடுதல் நடத்தின.

பள்ளிவாசலின் படத்துடன் அரைப்பக்க கட்டுரையில் முழு வரலாறுமே பதிவாகியிருந்தது. இதற்கு முன்பெல்லாம் கந்தூரிச் செய்தி மட்டுமே இடம்பெறுவது மரபு.

“பேப்பரப் பாத்திட்டு இன்டக்கி ஊரில் பெரிய கொண்டாட்ட மாயீக்கும்” பின் ஆசனத்திலிருந்து ஆஸிம் சரியாகச் சொன்னான்.

“ஓ... ஓ...” என்றவாறு அவர் வாசித்தார்.

அஸர் நெருங்கும் போது இரத்தினபுரியை போயடைந்து விட்டார்கள். டவுன் பள்ளியில் தொழுவிட்டு, குடாக ஒரு கோப்பைத் தேநீருடன் வேலையை ஆரம்பித்தார்கள்.

தெளிவு

மும்தாஜ் டெக்ஸாக்குள் முதன்முதலாகக் காலடி வைத்தபோது முதலாளியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ததும்பவில்லை. ஸலாத்துக்குக் கூட தெளிவான பதில் வெளியாகவில்லை.

“புறுதாக் கந்திரி விஷயமா ஊரிலீந்து வந்த. காயிதமும் அனுப்பின” அஸ்வர்கான் வந்த நோக்கத்தை ஞாபகமூட்டினான்.

“ஒத்தரயாலும் திட்டமில்லயே”

“இந்தப் பைணம் நாங்கதான் செய்த”

“புறுதாக் கந்திரி கண்ட நின்டவங்களைல்லாம் செய்த விஷய மல்ல. நான் எல்லம் கேள்விப்பட்ட. ஒங்களியள நம்பி எனக்கு சல்லி சாமன் தரேல்” அதிகம் இழுத்தடிக்காமல் டக்கென்று சொல்லி நிறுத்தினார்.

“சரி வாங்க போம்.”

நால்வரும் அங்கிருந்து வெளியேறி அடுத்தக் கடையைத் தேடினார்.

வெளியூர்களில் சொந்த வியாபாரம் செய்வோரின் பெயர் விபரப்படி அங்கு சென்று கந்தாரி வகுல் செய்யும் பயண ஒழுங்கு ஒன்றும் புதிய நடைமுறையல்ல.

ஹம்பாந்தோட்டை, தில்ஸமகாராம, மொனராகல என்று ஆரம்பித்து கொழும்பு, காலி, மாத்தறை என்று ஐந்து நாட்கள் கொண்ட சுற்றுப் பயணத்தில் கணிசமான வகுல் கிட்டிவிடும்.

ஏற்கனவே வழங்கப்பட்ட உண்டியல் பெட்டியை அந்த இடத்திலேயே உடைத்து, விரும்பி மேலதிகமாக கொடுத்தால் அதனையும் சேர்த்து பற்றுச் சீட்டு கொடுத்துவிட்டு புதிய உண்டியல் பெட்டியையும் கையளிப்பார்கள்.

திக்குவல்லை கமால்

அந்தப் பணியில்தான் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

“மம்மகாசீனாங்களும் சும்மீக்கியல்ல. எப்பிடிச்சரி கந்திரியக் கடாகப்பலாக்கத்தான் பாக்கிய போல. கந்திரி முடியட்டே நல்ல பாடம் படிப்பிக்கியன்.” ஆஸியின் இளைய இரத்தத்தின் கொதிப்பு இப்படி வெளிப்பட்டது.

“ஸ்டூர் பண்ணுங்கொ. இப்பிடியெல்லம் நடக்குமென்டு தெரிஞ்சிக் கொண்டுதான் இதில் ஏறங்கீக்கி. எங்கட வேலய நாங்க சரியாச் செஞ்சா... தேடிவந்து ஒதவி செய்வாங்க”

மிகவும் நிதானமாக சகபாடிகளை வழிநடாத்திக் கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்றார் அஸ்வர்கான்.

15

பாடசாலை விட்டுவெந்தால் ஒழுங்காகச் சாப்பிடக்கூட சிறுவர் களுக்கு நேரமிருக்காது. வீட்டாரை ஏமாற்றி விட்டு பள்ளியிடக்கு ஒடோடி வந்துவிடுவார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு பார்க்கவும் கேட்கவும் நிறையவே விஷயங்கள் இருந்தன.

“நானும் வார நானும் வார”

விருப்பம் தெரிவித்து முண்டியடித்தனர் சிறிக்கள்.

அமீர்நானாவுக்கு ஆக நான்கு பேர்தான் தேவை. அந்த வேலைக்குப் பொருத்தமானவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமே. பெயர்கள் தெரியவில்லை. நின்ற நிலையில் நேர்முகப் பர்ட்சை நடாத்தி உரியவர்களை விரல் நீட்டித் தெரிவு செய்தார்.

அவரது மாட்டுவண்டி புறப்பட்டது. வெற்றி வீரர்களாக ஏறிய நான்கு பொடியன்களும் கையசைத்து தமது பெருமித்ததை வெளிப்படுத்தினார்.

எங்களுக்கு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தோடு பார்த்திருந்தனர் அவர்கள்.

பள்ளியடியிலிருந்து தார் ரோட்டை வந்தடைந்து மம்மது நானாவின் தேநீர்க் கடையடியால் திரும்பி, ஒடையடியில் பால்வத்தைக்குப் போக வேண்டும். பிறகு அதே பாதையில் திரும்பி வரவேண்டும். இலவசமாக இப்படியொரு சொகுசுப் பயணம் சிக்கிக்கால் பெருமை இருக்காது என்ன?

இருபது நிமிடப் பயணம்.

பால்வத்தை தென்னாந் தோப்பில் பச்சை ஓலைகள் குவிக்கப் பட்டிருந்தன.

“ம... முனு பைணமாலும் கொணுபொகவாகும் போல” பார்த்த பார்வையில் அமீர்நானா சொன்னார்.

“ஜாதி ஜாதி”

நால்வரும் தங்களுக்குள் புளகாங்கிதமடைந்தனர். முன்று தடவையென்ன முப்பது தடவையென்றாலும் அவர்கள் தயார் தானே!

ஓவ்வொன்றாக இழுத்து ஒழுங்கு முறையில் அடுக்கியபோது வண்டியைவிட உயர்ந்து நின்றது. ரெண்டு பக்கத்தாலும் கயிற்றைப் போட்டு இறுக்கிக் கட்டினார் அமீர்நானா.

“நடந்து வாங்கொடா” என்று சொல்லி விடுவாரோ என்ற பயம் நால்வருக்கும்.

கரத்தையின் கீழ்ப்புறம் கட்டப்பட்டிருந்த வைக்கோலில் கொஞ்சம் இடுங்கி மாட்டுக்குப் போட்டார். மாட்டின் தலையையும் பிடறியையும் இதமாகத் தடவிக் கொடுத்தார். மாடு திருப்திப்படச் சாப்பிட்டு தலையைத் தூக்கி கால்களை அடித்துத் தயாராகியது.

“ம் ஏறுங்கொடா”

ஆரவாரத்தோடு தென்னோலைக்கு மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டனர்.

“சக் கொடியா”

வண்டி புறப்பட்டு விட்டது. சுமையேறிவிட்டதாலோ என்னவோ மாடு தளர்வாக நடந்து சென்றது.

பெரஹராவில் யானையின் முதுகிலமர்ந்து பெரியவர்கள் சவாரி செய்வார்களே, அந்த நினைப்பு பொடியன்களுக்கு! ஊருக்குள்ளால் வண்டி நகரும்போது அதுவும் சிறுவர்கள் ஏக்கத்தோடு பார்க்கும்போது அவர்களுக்கு மிகுந்த எழுப்பமாகவிருந்தது.

பள்ளித் தோட்டத்தை அடைந்ததும் ஓலையை இழுக்க உனக்கெனக்கென்று ஓடிவந்து விட்டார்கள். விட்டுக் கொடுப் பார்களா என்ன? அமீர் நானாவுக்கும் கூட வேறு தலையீடுகள் பிடிக்கவில்லை.

மத்ரஸா முன்வாசலில் ஓலைகள் குவிக்கப்பட்டன. அவை சோந்றுக் கிடுகுகளாக மாறி மூடிய தேக்கிலைகளுக்குள்ளால் அதன் ரூசிமணம் வந்து முக்கில் முட்டுவது போன்ற பிரமை சிறுவர்களுக்கு.

“ஆ ஏறுங்கொடா”

மீண்டும் சொகுசப் பயணம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

16

“எப்பிடியன் நெலம்?” என்று கேட்டவாறு அந்தப் பக்கமாக வந்தார் மீரான் மாஸ்டர்.

“வழிபாத்தத்தப் பாக்க நல்லம்” திருப்திப்படுத்துவதற்காகச் சொல்லவில்லை கணக்குப்பிள்ளை.

இப்படி மீரான் மாஸ்டர் அடிக்கடி அக்கறையோடு விசாரித்துக் கொள்வதற்கு காரணம் இல்லாமலில்லை. பல்வேறு வகையில் நிதி வகுலை முறியடிக்க திரைமறைவில் முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டு வருவதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அறிவார்கள்.

மம்மகாசீனுக்கும் அவரது சகபாடிகளுக்கும் இப்பொழுதெல்லாம் தூக்கமேயில்லை. நேரடிச் சந்திப்பு, தொலைபேசித் தொடர்பு, கடிதங்கள் என்று என்னென்ன முயற்சிகள் மேற்கொள்ள முடியுமோ, அத்தனையையும் அரங்கேற்றி விடுவதற்கான ஆதாரங்களையும் வேலையோடு வேலையாக மீரான் மாஸ்டர் திரட்டியே வருகின்றார்.

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் புறுதாக் கந்தாரி உண்டியல் வழங்கப் பட்டுள்ளது. ஒரு நாளைக்கு ஒரு சதம் இடவேண்டுமென்பதே ஆரம்பகால அறிவுறுத்தல். இது குறைந்தபட்சத் தொகைதான்.

ஆனால் இப்பொழுது உடைக்கின்ற ஒவ்வொரு உண்டியலிலும் ஐநூறு ரூபாவுக்குக் குறையாத தொகை நிச்சயமாகக் கிடைக்கிறது.

இந்த நாலைந்து நாட்களுக்கிடையில் ஜம்பது வீதமான குடும்பத்தவர்கள் தங்களது உண்டியல் பெட்டிகளை ஒப்படைத் திருந்தனர்.

இதற்கு மேலதிகமாக ஆடு, கோழி, தேங்காய், உப்பு என்று சேர்பவை வேறு.

இந்த முறை பணம், பொருள் அனைத்துக்கும் பற்றுச்சீட்டு வழங்கும் ஒழுங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

பணம், பொருளென்று வழங்குவதோடு எவரும் நின்று விடுவதில்லை. புறுதாக் கந்தூரியின் பெயரில் உடலுழைப்பையும் தானம் செய்யாதவரையில் எவருமே திருப்தியடைவது கிடையாது.

“எப்பிடியன் கந்திரிக்கி ஆடு, கோழி போதுமாக் கெடச்சீக்கா?”

“பரக்கத்தா கெடச்சீக்கி மாஸ்டர்”

ஆட்டு மடுவத்துக்குப் பொறுப்பான குஞ்சமுபின் பொங்கு மனதுடன் சொன்னார்.

“முனு ஸப்பு ஆக்கோனும் தெர்மா?”

“எல்லம் சேத்தித்தான் சென்ன”

“அல்லூம்துவில்லா”

மீரான் மாஸ்டர் ஏதேதோ யோசித்தபடி சமயலறைப் பக்கமாகச் சென்றார்.

அங்கு நம்பிக்கையான முன்று பேரை மேற்பார்வையாளர்களாக நியமித்திருந்தார். குழப்பவாதிகள் சமையல் கூடத்தையும்கூட பயன்படுத்தலாம் என்ற அச்சமே, உண்மையில் அந்த ஏற்பாட்டுக்குக் காரணம்.

“யா அல்லா” அவரை அறியாமலேயே சொல்லிக் கொண்டார் மீரான் மாஸ்டர்.

17

மம்மகாசீன் இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டில் தங்குவது குறைவு. இது சித்திமரிக்கு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

தான் பெரிய வங்கிசத்தைச் சேர்ந்தவள் என்ற பெருமை அவளுக்கிருந்தாலும், தனது கணவன் குறிப்பிடத்தக்க பேர் வழியென்பதை அவள் தன்னளவில் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அதற்காக அவரது அந்தஸ்தை குறைக்க முனைவதுமில்லை.

மம்மகாசீனும் அவரது சகபாடிகளும் எதிர்பாராதவிதமாக கந்தூரி கைதவறி மறுபக்கம் சூழன்று போய்விட்ட கைசேதத்தை என்னிட தங்களுக்குள் ஓலேயே புழுங் கிச் சீரழிந் து கொண்டிருந்தனர்.

“ஒங்களியனுக்கு ஏலாட்டி ஏண்டவனியன் செய்யட்டும்” கோபம் பொறுக்க முடியாமல் ஒருநாள் எல்லோரது முன்னிலையிலும் சொல்லிவிட்டாள் அவள்.

அது மம்மகாசீனுக்குக் கூட பிடிக்கவில்லை. அதற்காக அவர் மனைவியோடு முட்டிக்கொள்ளவில்லை. என்ன இருந்தாலும் மனைவியின் ஏச்சொச்ச இருப்புகள்தான் அவரை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கொரு மரியாதை கொடுக்க வேண்டாமா என்ன!

சித்திமரி அநேகமாக வீட்டை விட்டு வெளிச்செல்வது குறைவு. அவ்வப்போது பேரன் பேத்திகளின் நினைவு வந்தால் அதுவும் இருட்டியபின் மகள் வீட்டுக்குப் போய்வருவாள்.

“எனத்தியன் சித்திமரி இந்தப் பைணம் மம்மகாசீனாங்களுக்கு கந்திரி செய்யக் குடுக்கல்லயாம்” என்று ஒருநாள் பனியவளவு சித்தி நஸ்ஹா கேட்டுவிட்டாள்.

அவள் பொல்லாதவளென்று சித்திமரிக்குத் தெரியும். சாதுர்யமாகத் தப்பிச் செல்வதே புத்தியப் பட்டது அவளுக்கு.

“செஞ்சி செஞ்சி போதுமாகி வாணான்டேன் குடுத்த” என்று அடுத்த பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் தப்பி வந்துவிட்டாள்.

‘இந்த மனிசன் எப்பசரி ஒழுங்கா தொழில் செஞ்சா... உம்ம வாப்பட சொத்தியள தின்டதுதான் மிச்சம்... ஏன்ட கெட்டித் தனத்தால் காலம் போற. அவன்ட பின்னாலேம் இவன்ட பின்னாலேம் திரீததுதான் மிச்சம்’ தனக்குள்ளேயே குழநிக் கொண்டாள் சித்திமரி.

வீட்டு விறாந்தையிலிருந்தோ கேற்றியிலிருந்தோ அவள் பார்க்கும் போதெல்லாம் புதுப்புது முகங்களுக்குப் பாதையில் பஞ்சமில்லை. கந்தாரி காலத்தில் இப்படித்தான். எல்லா வீடுகளுக்குமே ‘தாய்புள்ளையள் வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள்.

சித்திமரியின் வீட்டுக்கு வெளியூரிலிருந்து வருகைதர யார்தானிருக்கிறார்கள்? ஒரு பிள்ளையை என்றாலும் வெளியூரில் கல்யாணம் செய்து வைக்கவில்லையே என்று ஆதங்கப்பட்டாள்.

எத்தனையோ நல்ல நல்ல விடயங்கள் பக்கத்து ஊர்களி லிருந்து வராமலில்லை. ‘பாலத்துக்கப்பரம் பாரக்கடயாப்பம்’ என்று ஒரே வெட்டாக வெட்டி விடுவார் மம்மகாசீன்.

அப்போ யாரோ கேற்றைத் தள்ளும் சத்தம் கேட்டது. கூர்ந்து பார்த்தபோது...

இரண்டு பெண்கள் உள்ளே புகுந்து கொண்டிருந்தனர். அருகே வந்தபோதும் யாரென்று இனம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

“எனத்தியன் பாக்கிய திட்டமில்லயா?” கறுத்த நெடியவள் கேட்டாள்.

சிவந்த தடித்தவள் ஒன்றும் பேசாமல் சிரித்தபடி நின்றாள்.

“நான் சித்திநளீம் தாத்தட முத்தமகள்”

“கண்ட காலம். செல்லம்காட்டம் திட்டம் வரல்லேன். தெரிச்சிப் பெய்த்து” என்று அரவணைத்து உள்ளே அழைத்தாள்.

அவள் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன... கந்தூரிக் குதூகலம் அவளுக்குள்ளும் ஊடுருவாமலில்லை.

18

“ஆஸியாம் மாப்பிளேம் ஊருக்கு வந்தீக்காம்”

விடியும் வேளையில் இச்செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியிருந்தது. ஆளுக்காள் தகவலறிவதில் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

சுபஹ் தொழுதுவிட்டு வந்த இஸ்மாயில் நானா கல்லாய்ச் சமைந்து போனார்.

ජේසිතාත්තා කොතිත්තුක් ගුතිත්තාල්.

“ஊட்டுக்கு வாராமென்டு செல்லியனுப்பீக்கி. போதுமா கெட்டித்தனம்? அவளுக்கு தும்புக்கெட்டாலதான் அடிக்கிய. கஷ்டப் பட்டு பெத்து வளத்தத்துக்கு செஞ்ச மருவாரியா இது...? நெனச்ச மூப்புக்கு அந்த கஸ்கெடியனோட பாஞ்சி பெய்த்திட்டு... பொடவ உடுத்துக்கொண்டா வந்தீக்கி...?”

எல்லோரும் எதிர்பார்த்தது போல் ஜெசிதாத்தாவின் சத்தம், சுங்கி வட்டாரத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

வீட்டார் பேசிய மாப்பிள்ளையை உதாசீனம் செய்தது மட்டு மஸ்லாமல், தனக்கொரு துணையைத் தேடிக் கொண்டு தெரியமாக ஓடிவிட்டதுதான் அவள் செய்த குற்றம்.

மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு நல்ல இடத்தில் பெண் கிடைத்த சந்தோஷம். குழப்பத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக வெளிகமயில் தெரிந்த இடமொன்றில் தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்திருந்தார்கள்.

“ஓ... புதிய பொன் காணிக்க போட வந்தீக்கும். சும்மவா போன அவள்...? பத்துப் பொவுன்ட ஓடம சாமனேம். முனு வருஷமா தச்சித் தச்சித் சேத்தின் சல்லியேமேன் எடுத்துக் கொணுபோன... ம்... நாங்க தின்ட நெருப்பு அல்லாவுக்கும் எங்களுக்கும்தான் தெரிஞ்சு.”

ஜெசிதாத்தா வாசற்படியிலிருந்து இறங்கி முற்றத்துக்கே வந்து கத்தத் தொடங்கினாள். பார்வையாளர்கள் எக்கச்சக்கம். தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். சொல்லிவிட்டுச் செய்யாமல் விடும் பொம்பிளை அல்ல;

“அது அவங்கட குடும்பக் கரச்சல். உம்ம வாப்பக்கு ஆத்திர மீக்கும்தானே... ஆனா இது பரக்கத்தான் கந்திரிக் காலம். இந்தப் பொம்புள பெரியோரு பீஸ்பீர் எடுக்கப் போற போலீக்கி. அந்த முஸ்பத்து எல்லாரட தலயோடேம் வந்து முடியும்.”

ஜப்பாரு, மொய்தீன், நாகூரு போன்றவர்களோடு ஸலாகுதீன் உணர்ச்சி பொங்க நிலைமையை எடுத்து விளக்கினார்.

“நீங்க செல்லியது மெய்தான். பாத்துப் பாத்தீந்து சரிவாரல்ல. நாங்க ராஸிக் லெவ்வயேம் கூட்டிக்கொணு பெய்த்து பேசோம்” மொய்தீன் செயலில் இறங்கிவிட்டான்.

சுமுகமாகப் பிரச்சினையை தீர்த்துக் கொள்ள இதுதான் பொருத்தமான காலமென்ற செய்தியை யார்தான் புதுச்சோடியின் காதில் போட்டு வைத்தார்களோ தெரியவில்லை.

ராஸிக் லெவ்வையின் தலைமையில் நடைபெற்ற மகுராவைத் தொடர்ந்து நாளைந்து பேர் தயாராகி விட்டார்கள். சற்று சூடுதனிந்த நேரமாய்ப் பார்த்து...

“இஸ்மாயில் நானா”

“ஆ... வாங்கொ... எனத்தியன் இங்கல வாங்கொளே”

ராஸிக் லெவ்வை பக்குவமாகப் பேச்சை கொண்டு சென்றார்.

தெளிவு

“ஒங்கட புள்ள கெட்ட வழீல் பொகல்ல.. காழியாருக்கிட்டப் பெய்த்து நல்ல மொறக்கு நிகாஹ் முடிச்சீக்கி... காவினெழீக்கி... நல்ல பெரிய நாதாக்களை கந்திரி மாஸத்தில் ஊருக்கு வந்தீக்கி.... ஒதலும் மௌலுதியனும் காதில் புழுகிய காலம்... செஞ்ச குத்தத்த அல்லாவுக்காக மன்னிச்சுக்கோங்கொ... ரெண்டு பேரும் பெய்த்து மகளேம் மருமகனேம் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கொ... ஒன்றுமென்டா நாங்களும் வா”

ஜெசிதாத்தா பேச்சடங்கிப் போய் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். இஸ்மாயில் நானா வழமை போல் அமைதி காத்தார்.

“சரி சரி ரெண்டு பேரும் ரெடியாகுங்கொ... நான் பெய்த்து வேன் எடுத்துக் கொண்டுவாரன்” என்றவாறு மொய்தீன் வெளியே பாய்ந்தார்.

பள்ளிவாசல் ஸ்பீகரில் கந்தூரி தொடர்பான ஏதோ அறிவித்தல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

19

“மெளலானாங்க வந்தீக்காம்”

“மெளலானாங்களின் வரவு ஊரெல்லாம் பெரும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பதினொரு நாளுமே அவர் அங்கு தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று பலரும் எதிர்பார்த்தாலும் அது சாத்தியமானதல்ல. அவருடைய வசதிக்கேற்பவே அது அமையும்.

நாளென்து நாள் தங்க வந்திருப்பதே பெரும் அபூர்வ காரியம்தான்.

அஸ்ஸெய்யது அப்துர்ஹம்மான் இப்னு ஜாவித் முபஷ்தீர் மெளலானாங்களின் வழிகாட்டல், மேற்பார்வையிலேயே வருடாந்த புறுதாக் கந்தூரி நடைபெற்று வருகின்றது.

ஜாம்ஆ பள்ளிவாசலில் அடங்கியிருக்கும் யாரத்தடி அப்பாவின் பரம்பரையில் வந்த சங்கையை எவரும் கனம் பண்ணத் தவறுவதில்லை.

“அஸ்ஸலாமாலைக்கும் மெளலானாங்க”

மெளலானாங்களைக் கண்டால் இப்படி ஸலாம் சொல்வதை பெரும் மரியாதையாக ஒவ்வொருவரும் கருதுவதுண்டு.

மீன், கறிகாய் வாங்கும் கிராமத்துப் பெண்கள் ரோட்டிலே மௌலானாங்களைக் கண்டால், முக்காட்டை இழுத்து மூடி எங்காவது வீட்டுப் படியேறி அவர் நகர்ந்த பின்பே அடுத்த வேலையைப் பார்ப்பார்கள்.

முன் கூட்டியே மௌலானாங்க வந்ததற்கு காரணம் இல்லாமலில்லை. ஹம்ஸியா ஆரம்பிக்க சில நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே, கந்தூரி ஒழுங்கு பிழையான தடத்திலே போய்க் கொண்டிருப்பதாக கடிதம், தந்தி, தொலைபேசிச் செய்திகள் அவரை இடைவிடாது தொந்தரவு செய்திருக்கின்றது.

சின்ன லெப்பை மற்றும் மத்திச்சம்மார்கள் பிழையான முடிவெடுக்க, தானும் காரணமாகி விட்டேனோ என்ற அச்சமே முன்கூட்டியே அவரை வரவைத்துவிட்டது.

மௌலானா வருவதாக தகவல் கிடைத்ததும் பள்ளிவாசலில் அவருக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறை துப்பரவு செய்யப்பட்டு, திருத்த வேலைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வந்ததும் வராததுமாக ஞஹர் தொழுகைக்குப் பின் புறுதாக் கந்தூரி கமிட்டிக் கூட்டம் நடைபெற்றது. கந்தூரி ஒழுக்கம் முழுமையாகப் பேணப்பட வேண்டுமென்பதை அங்கு வலியுறுத்தினார்.

நடைபெற்றுள்ள ஏற்பாடுகள், கிடைக்கப் பெற்றுள்ள உதவிகள், மேற்கொள்ளப்படவுள்ள உத்தேச சீர்திருத்தங்கள் போன்றவற்றை மீரான் மாஸ்டர் விபரமாக எடுத்துக் கூறினார்.

குறுகிய நேரத்துக்குள் பரஸ்பர புரிந்துணர்வு அவர்களிடையே ஏற்பட்டு விட்டது.

அஸர் தொழுகையைத் தொடர்ந்து மீரான் மாஸ்டர், ரஹ்மதுல்லா ஜி.எஸ்., அஸ்வர்கான் மற்றும் முக்கியஸ்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு மௌலானாங்க ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்தார்.

உண்டியல் பகுதி, ஆட்டுமெடுவம், சமையல் பிரிவு, களங்சிய அறை, வியாரத்தடி இப்படி அவதானித்த போது, மௌலானாங்க எதிர்பாராத திருப்திக்கு உள்ளாகினார்.

திக்குவல்லை கமால்

“எனம் புள்ளியளா ஈந்தாலும், நல்லாத்தானே செஞ்சீக்கி” என்று மெளவானாங்கள் மனந்திறந்து அபிப்பிராயம் சொன்னார்.

குழுவினருக்கு அதுவே மாபெரும் உந்துகலாகி விட்டது.

மெள்ளாங்க எவரிடமும் வாய் திறந்து கேட்டுவிடவில்லை. ஆனால் மம்மகாசீனை எங்குமே அவரால் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை.

20

கொலவத்தே ஜினஸென மஹத்தயா கந்தூரி காலத்தில் பள்ளிவாசல் பக்கம் வருவது கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெறும் நிகழ்வு.

சும்மா வரமாட்டார். குறைந்தது ஒரு முடை அரிசென்றாலும் கையேடு கொண்டு வருவார்.

“ஜினஸேன் மஹத்தயா வந்தீக்கி”

இப்படி யார் யாரோ சொன்ன போது, ஆட்டுமேடுவத்தடியில் குழுமியிருந்தவர்கள் அப்படியே இறங்கி வந்துவிட்டார்கள்.

“ஆய்போம்” என்று வரவேற்று மதரஸா முன் விறாந்தையில் அமரச் செய்களா.

பக்கத்து ஊர்க்காரர். பலரோடும் பண்பாகப் பழகுபவர். ஊருக்குள் அவருக்கு நல்ல மதிப்பு. அவரும் ஊர் நன்மை, தீமைகளில் துவறார் கலந்து கொள்பவர்.

“கோ மம்மகாசீன்” என்று அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி தேடினார்.

இதற்கிடையில் அஸ்வர்கானை அழைத்து வந்து அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள்.

இதே போன்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஒருவர்தான் அருள்.

கிராம சபையின் கீழ் நகர சுத்தித் தொழில் புரியும் தொழிலாளர்கள், மையவாடிக்கணித்தாக குடும்ப சகிதம் வாழ்ந்து வருபவர்கள். அவர்களின் தலைவன்தான் அருள்.

பக்க வருமானத்திற்காக ஆடு, கோழி வளர்ப்பதில் கை தேர்ந்தவர்கள். அதற்கென்று மடுவங்கள் அமைத்து வளர்க்கின்ற முறையே வித்தியாசமானது.

எப்பொழுதும் ‘கந்தாரி ஆடு’ என்ற பெயரில் ஒரு ஆடு அங்கு வளர்ந்து கொண்டிருக்கும். புறுதாக் கந்தாரிக்கு அதனை அன்பளிப்பு செய்வார்கள். அது ஒருவரின் கண்காணிப்பி விருந்தாலும் எல்லோருமே அதற்கு இலை போடுவார்கள்.

பராமரிப்பு முறையும் விசேட கவனிப்பும் குதிரை போல் அதனை நடைபோட வைக்கும். சம வயதுக் கிடாய்களை விட அது எடுப்பாகத் துள்ளிக் குதிக்கும்.

நேற்றுத்தான் கந்தாரி ஆட்டை அருளப்பு கொண்டுவந்து ஒப்படைத்தான்.

ஜினஸேன மஹத்தயா போக வெளிக்கிடுவதற்கும் மீரான் மாஸ்டர் வருவதற்கும் சரியாகவிருந்தது.

“நல்லா செய்ந்கோ”

உற்சாகமுட்டி விடைபெற்றமை எல்லோருக்குமே புத்துணர்ச்சி யுட்டியது.

“ஒடி அப்ப இன்டக்கே முடிச்சிரேலும். நூரி, சி.ப்னா எல்லாரேம் வரச்செல்லியன். ஒங்கடூட்டுப் பின்னாலதான் எடமீக்கி” அஸ்மியா இடத்தையும் தீர்மானித்து விட்டாள்.

21

“கிடுகோல வந்தீக்கி கிடுகோல”

வெளியே கேட்ட சிறார்களின் கூப்பாட்டுக்கு ரைஹானா ஐன்னல் திரை நீக்கி எட்டிப் பார்த்தாள்.

அமீர் நானாவின் கரத்தை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சோற்றுக் கிடுகு பின்னுவதற்காக துண்டு வெட்டிய பச்சை ஓலை அதிலே கட்டுக் கட்டாய் நிரம்பிக் கிடந்தது. இரண்டு வாலிபர்கள் பெயர் பதிந்து கொண்டு வீடு வீடாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பொதுவாக குமர்ப் பெண்களுள்ள வீடுகளுக்கே அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைப்பார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்குள் அடங்கிக் கிடப்பதால் கந்தாரி வேலைகளில் ஈடுபட வாய்ப்பில்லை. எனவே வீட்டுக்குள்ளிருந்தே செய்து கொடுக்கப்படக்கூடிய இந்த வேலையை அவர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள்.

“அஸ்மியா... அந்திக்கி கிடுகு பின்னோமா?” ரைஹானா ஆவலோடு கேட்டாள்.

கூட்டாகச் சேர்ந்தால் குதூகலமாக வேலை நடக்குமல்லவா?

இனி கோப்பி, தேத்தண்ணி என்ற பொறுப்பெல்லாம் ரைஹானாவின் தலையில்தான்.

முதல் நடவடிக்கையாக குசனி ராக்கையிலிருந்த கோப்பித் தாள் பேணியைத் திறந்து பார்த்தாள். தீன்சாமான் பற்றி சிக்கல் எழவேயில்லை. கந்தாரிக்காகத் தயாரித்த மஸ்கத் இருக்கவே இருக்கிறது.

அன்று பகல் சாப்பாட்டோடு வேலை ஆரம்பித்து விட்டது. தத்தமது கட்டுக்களோடு எல்லோரும் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

ரைஹானாதான் அதற்கு கெப்டனாகச் செயற்பட்டாள். அவளது துடிதுடிப்பும் ஒழுங்குபடுத்தலும் அந்த இடத்திலும் பிரதி பலித்தது.

“ஆம்பிளயென்டா இவளும் இந்த டைமில மீரான் மாஸ்டர், ஜி.எஸ். எல்லாரோடேம் பள்ளீலதான் நிப்பாள். அவங்களோடதானே இவளும் படிச்ச”

அஸ்மியா விளக்கத்துடன் ரைஹானாவுக்குக் கொடுத்த அங்கீகாரத்தை எல்லோரும் ஏற்றுச் சிரித்தனர்.

“தேர்மா செய்தி இந்தப் பைணம் ஊட்டுக்கே கிடுகு கொணு வந்து குடுக்கியாம்” ரைஹானா புதுத் தகவல் வெளியிட்டாள்.

“எவளவு நல்லமன்... இல்லாட்டி ஆம்பிளயள் கந்திரி தின்டிட்டு போலின் நிக்கோணும். கிடுகு கொணுவரச் செல்லே முனு மணியாகிய” நூரி வரவேற்றுப் பேசினாள்.

வெட்டுத் துண்டுகளை சோடி சோடியாகப் பின்னி இணைக்கும் போது அலாதியான அமைப்பில் தட்டையாக உட்குழிந்து காட்சி தந்தன.

அதிலே தனியாள் கிடுகு, இரண்டாள், மூன்றாள் என்ற அளவுத் திட்டத்திற்கேற்ப துண்டு வெட்டப்பட்டிருந்தன. பின்னிப் பார்க்கும்போதுதான் கொள்ளளவு வித்தியாசப்படும்.

இளமனசுகளின் வேடிக்கைக் கதைகளோடு சுறுசுறுப்பாக பின்னல் நடைபெற்றது.

கோப்பி, பலகாரமென்று உபசரிப்புக்கு குறைச்சலே இருக்கவில்லை.

நூரி கொண்டுவெந்திருந்த பச்சை மாங்காய்களை சீவி அறிந்து உப்பும் மிளகாய்த்தூரும் போட்டுப் புரட்டிய அச்சாறுக்கு பலத்த வரவேற்புக் கிட்டியது.

ஆறு மணியாகும் போது பின்னிக் குவித்ததை ஒன்றாக இணைத்துக் கட்டினார்கள். அமீர்நானாவின் கரத்தை வரும்வரை.

மீண்டும் கடைசி இரவில் காணிக்கை போட ஒன்றாகச் செல்வதான் வாய்வழி ஒப்பந்தத்தில் எல்லோரும் கையெழுத்திட்டனர்.

22

“மகேன் தங்கச்சீடு பேச்சி முடிச்சி :பாத்திஹா ஓதோனேன்”

உம்மா சொன்ன செய்தி கந்தூரி வேலைகளுக்கு மத்தியில் இன்னுமொரு சுமையைத் தலையிலேற்றுவது போலிருந்தது அஸ்வர்கானுக்கு.

இரு தரப்பினரும் ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்தவர்கள் பழகியவர்கள்தான்.

“புறுதாக் கந்திரிக்கு முந்தி வெச்சிக் கொண்டா நல்லமென்டு அவங்க செல்லிய”

அது அவனுக்குப் புரியாத விடயமல்ல. இந்த காலத்துக்குள் ஏதேதோ நல்ல காரியங்கள் நிறையவே நடந்து விடுகின்றன.

பெண் பார்த்தல், பேச்சு முடித்தல், வியாபாரம் ஆரம்பித்தல், குடும்பப் பிரச்சினை தீர்வு... இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு போகலாம்.

“அது சரியும்மா இப்ப தார்தாரயன் கூப்பிடோனும்?”

“ஓ... இனி லெவ்வ, மோதீன், தாய் புள்ளியள் சேரச் செல்லே பத்துப் பதினஞ்சி பேராகாதன். அஸருக்குப் பொறுகு கோப்பி குடிச்சிட்டுப் பொக வரச் செல்லுங்கொ... ஆ... கட்டாயம் மாமக்கும் செல்லோனும்” கனிமதுல் பாகிறா கடைசி விடயத்தை அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

அஸ்வர்கான் தலையைச் சொற்றிந்து கொண்டான்.

“பாச்ச மாம இப்ப மொகத்தயாலும் பாக்கியல்லும்மா...”

கந்தூரிப் பிரச்சினையில் வந்து கோபப்பட்டுக் கொண்டு போனதை அவன் இன்னம் மறந்து விடவில்லை.

“வந்தாலும் வராட்டம் மாமக்கு செல்லோனுமேன்... இல்லாட்டி அது ஒரு கொற்யாகிய”

உம்மாவின் யோசனைப்பாடி வாப்பாவுக்கு அடுத்ததாக நின்று, எல்லாம் செய்ய வேண்டியவன் அஸ்வர்கான்தான். அவன் மனதுக் குள்ளேயே ஒரு பட்டியல் போட்டான்.

நாளைக்கு காரியத்தை முடிக்காவிட்டால் அதற்கு மேல் கந்தூரி முடியுமட்டும் அவனுக்கு வேற்றந்த யோசனையும் ஓடாது.

“மகேன் மெளலானாங்களும் வந்தீக்கேன்”

உம்மாவின் ஜடியா இப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் பட்டென்று வெளிச்சமாகியது.

மெளலானாங்க தங்கியிருக்கும் ஒருசில நாட்களுக்குள் அவரை எந்தளவு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ அந்தளவு பயன் படுத்திக் கொள்வதில் எல்லோருமே முனைப்பாகச் செயற் படுவார்கள்.

கோப்பி, சீனி, ஈத்தம் பழம், பிஸ்கட் போன்றவற்றை எஸ்ஸெஸ் கடையில் வாங்கி, ஆள் பிடித்து அனுப்பிவிட்ட போது ஒரு சுமை இறங்கி விட்டது போலிருந்தது அஸ்வர்கானுக்கு.

மெளலானாங்களை சந்தித்து, நேரம் ஒதுக்கிக் கொள்வதை இலக்காகக் கொண்டு அவர் முன்னே போய் நின்றான்.

ஏதோ கந்தூரி விடயமென்றுதான் மெளலானா நினைத்திருக்க வேண்டும்.

“நாளக்கி அஸருக்கு தங்கச்சீட பேச்சி முடிக்கிய... மெளலானாங்க துவா ஒதி வழியனுப்போனும்”

“அல்ஹம்மதுவில்லா”

மெளலானாங்களின் அங்கீகாரம் முழு வேலையையும் முடித்துவிட்டது போலிருந்தது அஸ்வர்கானுக்கு.

“வீரனாகவே இருப்பிரசு உயர்வாகத் தொகைகளை,

“வீரனாகவே மாண்பதூதாயே யான் கார்ய்”

கீழாகவே கடுப்பாகவே நூலை உபாகங்களிலிருப்பு சிறந்து
நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு

நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு நூல்களிலிருப்பு

“மின்பாட்டுப் படி ஆக

23

தன்னந்தனியாக விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தார் மம்மகாசீன். மன்குர் பாச்சா, அத்துழுயீன் போன்றவர்கள்கூட இப்பொழுது அடிக்கடி அவரைச் சந்திப்பதாக இல்லை.

விட்டுக் கொடுப்பு நாடகத்தின் தோல்வி எல்லோரையும் குட்டிச் சுவராகிப் போட்டு விட்டது. இதற்கு மம்மகாசீனே காரணமென்பதை அடுத்தவர்கள் அவ்வப்போது சுட்டிக்காட்டிய வண்ணமிருந்தனர்.

அதற்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் மாற்றாக மேற்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பிசுபிசுத்துப் போன வேதனை இன்னொரு பக்கம்.

தனிமையில் அமர்ந்து யோசனையில் ஆழந்து போயிருக்கும் கணவனை ஒருமுறை எட்டிப் பார்த்து தனக்குள்ளே சிரித்துவிட்டுச் சென்றாள் சித்திமரி.

ரோட்டுப் பக்கத்தில் நிறையவே சனம் போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். அவர்களெல்லாம் கந்தூரிக்காகப் பிற ஊர்களிலிருந்து வந்தவர்கள். நிச்சயம் ஏதோ வகையில் தொடர்புடையவர்கள். வீட்டுக்கு வீடு ஏறியிறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது மம்மகாசீனின் முத்தமகளும் பிள்ளையும் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருவது தெரிந்தது.

“வா மகள்” என்று வரவேற்றார்.

பேச்சுக் குரலைக் கேட்டு சித்திமரியும் ஓடிவந்தாள்.

குடும்ப சகிதம் அந்த இடத்தில் அமர்ந்து கதைப்பது அழிரவும் தான்.

“வாப்பவ கண்ணாலயாலும் காணேன்டிய டைமா இது” மகள் பெரிய உண்மையொன்றை பட்டவர்த்தனமாகச் சொன்னாள்.

“மனிசனுக்கு எவளவு நிம்மதியென் மகள். வாப்பக்கு சென்னத்துக்கு வெளங்கியல்லேன். ஊரு வேலயள தூக்கித் தலேல போட்டுக்கொண்டு... எவளவு செஞ்சாலும் தாராலும் நலவு செல்லியல்ல” சித்திமரியும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நன்றாகவே பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவரால் சீரணிக்கக்கூடிய பேச்சல்ல அது. அவரது இயலாமையை குத்திக் காட்டுவது போன்றே உணர்ந்தார்.

“பெரியதனம் காட்டிக்கொண்டு இவனியள் முன்னுக்கான. இப்ப மனிசருக்கு வெளங்கீக்கி”

“எனத்தியன் வாப்பா நீங்க செல்லிய?”

“அந்த அஸ்வர்கான்ட தங்கச்சிக்கி கலியாணம் முடிவாக் கீட்டாம். சீதனம் குடுத்துக் கொளேலாம இழுபட்டுப்பட்டந்த. அவன்தான் பொறுத்தீ ஊரியளுக்கு கந்திரிச் சல்லி சேத்தப் பெய்த்தீக்கி... ம... நாலு மனிசரு கதக்கியத்தச் செல்லிய நான்” மம்மகாசீன் மனக் கக்கிசத்தைக் கொட்டித் தீர்த்தார்.

“தாரடயாலும் பலாயால எங்களுக்கு வேலில்ல. அல்லாக்கு பொருத்தமா நாங்க நடந்தாச் சரியேன்.” பட்டும் படாமலும் இன்னொரு அடி கொடுத்தாள் சித்திமரி.

“பேசிப் பேசேக்காம எனத்தசரி ஊத்திக் குடுங்கொ மகளுக்கு... அன்ன புள்ளக்கி தூக்கம் வாரெப்புடியோ”

இதற்குமேல் இடம் கொடுத்தால் தனக்குத்தான் இடியென்பது மம்மகாசீனுக்கு விளங்கிவிட்டது போலும்!

நீதியில் பூர்வமாக இல்லை என்றால் கொடுமீ
விடுமால் சூப்ரதை குருவாக விடுவதே ஆற்ற விரும்ப முடிவு
நீதி பூர்வ முடிவையிலோ விடுவதை குருவாக சூப்ரதை
நீதியில் கொடுமீப்பட்டு குருவாக விடுவதை நீதியிலே
கோபாஸ் நீதிய சூப்ரதையில் நீதியை குருவாக சூப்ரதை
நீதியில் விடுவதை குருவாக விடுவதை நீதியிலே கொடுமீ
நீதியில் விடுவதை குருவாக விடுவதை நீதியிலே கொடுமீ
24

பள்ளிவாசலின் ஒர் அங்கமாக பிரத்தியேகமாக எழுப்பப்
பட்டிருந்த கட்டிடம் அது. புது மெருகு பெற்றாமல் ஒரு காலகட்டக்
கட்டிட அமைப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்னும் திகழ்கிறது.

ஒரு பக்கம் மரைக்கார் வளவுக்கும் மறுபக்கம் ஒசர்
வளவுக்கும் செல்லும் பாதைகளின் இடையே முதல் கட்டிடமாக
அது அமைந்துள்ளது.

பலகை ஏறுபடிகளுடன் கூடிய மேல் மாடியும் முன் மண்டபமும்
பின்னால் ‘அப்பாங்க’ அடங்கியுள்ள ஸியாரமும் காணப்படுகிறது.

ஒரு காலத்தில் ஒதல் பள்ளியாக, பள்ளிவாசல் ஊழியர்கள்
தங்குமிடமாக, கந்தூரி காலத்தில் களஞ்சியமாக பயன்பட்டு
வந்துள்ளது.

பின்பக்க ஸியாரம் புறுதாக் கந்தூரிக்கும் பன்னிரண்டாம்
கந்தூரிக்குமாக வருடத்தில் இரு தடவை மாத்திரமே திறக்கப்படு
கின்றது.

“சின்னக் குட்டியள எடுக்கவானா. அவனியள் தண்ணீல்
கூத்தட வார. வெளங்கினவங்கள எடுங்கொ. அதபா நடந்து
கொளோனும் இவடத்தில்.”

மோதீனப்பா இறுக்கமாக நின்றார். ஸியாரத்தடியைக் கழுவித்
துப்பரவு செய்யும் பொறுப்பு அவர் தலைமையிலேயே விடப்
பட்டிருந்தது.

தரை, சுவரெல்லாம் மார்பல் பதித்த அந்த அறை தூகு தட்டி துணி நனைத்துத் தேய்த்தனர். அலுமினியக் கிராதிகளை பிராஸோ போட்டுப் பளபளப்பாக்கினர். ஏலவே மேல் சுவருக்கு மெல்லிய பச்சை பூசப்பட்டிருந்தது. அறபு எழுத்துக்கள் கொண்ட புதுப்பச்சைப் பிடவையில் ஸியாரம் மூடப்பட்டிருந்தது.

எதிர்பாரத விதமாக மெளலானாங்களும் அந்தப் பக்கமாக வந்திருந்தார். சிறுவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மிகவும் இரக்க சுபாவும் கொண்டவர். ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தங்களின் முதுகையோ, தலையையோ மெளலானாங்க தடவிவிட வேண்டு மென, அதையொரு பாக்கியமாகக் கருதி எதிர்பார்த்தனர்.

ஸியாரத்தடியின் இருபக்க ஜன்னல்களும் திறக்கப்பட்டன. வெளியிலிருந்து காணிக்கை போடக்கூடிய விதமாக உண்டியல் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. பெண்களுக்கு வசதியாகவே இந்த ஏற்பாடு. இன்று பின்னேரம் முதல் மின்விளக்குகள் ஓளிரும். குத்துவிளக்கு ஏரியும். நறுமணம் பரவும். ஒதல் ஒலிக்கும்.

“எல்லம் மோதீனப்பட வேலதான்.”

மெளலானாங்க பெரியதொரு உற்சாகம் கொடுத்தார். இல்லா விட்டால் இந்த வயதில் அவர் மோதியார் வேலை பார்ப்பாரா என்ன?

“ஊரில் எத்தின ஜாதியப் பேசியன் மெளலானாங்க. அதுதான் நான் ஒரே புடியா நின்டு இந்டக்கே கழுகின... இந்தப் பைணம் கந்திரி செய்த நல்ல புள்ளையன்... எனம் வயலேன்.”

மோதீனப்பா சொன்னதன் உள்ளரத்தம் மெளலானாங்களுக்கு தெளிவாகவே விளங்கியது.

சட்டென்று அவருக்கு தையூப் ஹாஜி ஞாபகத்துக்கு வந்தார். “இந்தப் பைணம் மனிசருக்கு யாரத்தடிக்கு காணிக்கப் போட பொகக் கெடக்குமோ தெரிய” இப்படி எத்தனை தடவை தொலை பேசியில் சொல்லி விட்டார்.

“ஹூராயீக்கும்... எல்லாம் நல்ல மாதிரிதானே நடந்து கொண்டக்கி’ என்றவாறு மெளலானாங்க திரும்பி நடந்தார்; சிறுவர்கள் புடைகுழி...

25

“வாப்பா எனக்கு கடல் வாங்க சல்லி தாங்கொ”

“உம்மா எனக்கு பக்கடா”

“மாமா எனக்கு டோக்கொண்டு”

“நானா எனக்கு காருக்குஞ்சி”

சிறுவர்கள் இல்லாத வீடுகளில்லையே! அங்கே இப்படியொரு குரல் நிச்சயமாக ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

கந்தூரிக் கதை ஆரம்பித்ததும் ஆங்காங்கே குட்டிக் குட்டிக் கடைகள் முனைத்துவிடும். எட்டாம் ஹம்ஸியா நெருங்கும்போது கடைகள் இல்லாத இடங்களே இல்லாத நிலை. குறிப்பாக பள்ளி வாசலை அண்டிய இடங்களில், வீட்டுப் படிகள், முற்றமெல்லாம் கடைகள்தான்.

தின்பண்டங்கள், விளையாட்டுச் சாமான்களென்று சிறுவர்களை வியாபாரம்.

அஸருக்குப் பிறகுதான் பெரும்பாலான கடைகள் திறக்கப்படும். இதோ வேளையில் வியாபாரம் அமோகமாக நடக்கும். அதன் பிறகு சகலரும் பள்ளிவாசலைச் சுற்றிச் சழல் ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

“இந்த கார்குஞ்சி எவ்வளவான்?”

அமுது அடம்பிடிக்கும் சிறுவனும் அதைச் சமாளிக்க இயலாத தகப்பனும்.

“அம்பதுருவ... மிச்ச மெடுக்கியல்ல. வருஷத்துக்கு ஒருக்கத் தானே எடுத்துக் குடுங்கொ”

சின்ன வயதிலேயே வியாபாரத் தோரணையில் அழகாகப் பேசினான் அவன்.

ஒருநாளைக்கு மேல் ஆயுளில்லாத அந்த விளையாட்டுப் பொருளுக்கு ஐம்பது ரூபாவை வீசவேண்டியிருந்தது. என்ன செய்வது...? பிள்ளைகளால் தப்ப முடியுமா?

ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் பிரத்தியேகமானதொரு புறுதாக் கந்தூரிச் செலவுண்டு. அதில் ஓர் அங்கமாக சிறுவர் செலவையும் சேர்க்கவேண்டியிருந்தது.

மாலை ஆறுமணி பிந்தினால் இரண்டு மூன்று வயதுப் பிள்ளைகளை பல்ப் பார்க்கக் கூட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். அப்படி வரும்போது கடைக் கவர்ச்சி அவர்களை இன்னொரு கோணத்திற்கு இழுத்துவிடும்.

இறுதி இரண்டு மூன்று நாட்களம் மிகவும் விசேடம்தான். அலாதியான அலங்காரம். பூத்தூவலாய் பலவர்னை ஒளிக்கோலம். மேலதிக ஒலிபெருக்கி இணைப்பு மூலம் ஒதல், பிரசங்கங்களால் கந்தூரி உணர்வு எங்கும் தூக்கலாகி நின்றது.

பக்தி சிரத்தையோடு ஹம்ஸியா மஜ்லிஸை பார்ப்பதற்காக நடுவெயதுப் பெண்கள் பெரும் ஆர்வம் கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு வசதியாக பள்ளிக்கு வெளியே இடதுக்கீழுமென்டு.

ஒழுங்கு முறைகளைச் சுட்டும் சிறு சிறு அறிவித்தல் அட்டைகள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. இந்தப் புது ஏற்பாட்டினால் ஆண்கள், பெண்கள், வாகனங்களென்று நெருக்கடி தவிர்க்கப் பட்டிருந்தது.

“இந்தப் பைணம் கந்திரி செல்லி வேலில்ல. ஒரு கரச்சலுமில்லாம் நடந்துக்கொண்டுபோற்”

மனந்திறந்த அபிப்பிராயங்கள் சுதந்திரமாகக் காற்றோடு கலந்தன.

பிரபாபாவை குற்ற காலத்தில் வெளி வேகமாகவும் வாசனை வழக்குப்படியாகவும் விடப்பட்டிருக்கிறார்களோ என்று நூலில் உத்திரவுப்பி

26

“உம்மு ஸல்மா... பள்ளியடிக்கி பெய்த்திட்டு வரோமா?”

“பொகாமேலுமா... நில்லுங்கொலே கொஞ்சம் சுருக்கா
பொடவய மாத்திக் கொண்டு வாரன்”

“ஓன்னப் பாக்கியத்துக்கு இங்க ஒத்தருமில்ல. இடுப்பிலீக்கிய பொடவயோட வா”

“பள்ளிக்கிட்டேன் போற். அப்பிடி ஊத்த சீத்தயோடு பொகேலுமா?”

உம்மூலமாவும் ஆரிபும்மாவும் இப்படி சந்தோஷ ஆரவாரத் தோடு பேசியபடி வெளியிறங்கினர். இரண்டு மூன்று மணிநேரத்தை அங்கே கழிக்கும் திட்டத்தோடுதான் இருவரும் புறப்பட்டனர்.

“பள்ளீக்கெட்டயா போற். நில்லுங்கொ நானும் வாரன்” என்றவாறு சித்திமுமினும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

சிரிப்பும் கதையுமாகத் தங்களை மறந்து விட்டார்கள் அவர்கள். சமவயதுக்காரர் என்பது மட்டுமல்ல பால்ய வயது முதலே ஒன்றாகப் பழகியவர்களும்கூட.

பள்ளிவாசல் நெருங்க நெருங்க அவர்களுக்குள் ஏதோவொன்று புகுந்துகொள்வது போலவே உணர்ந்தனர். அப்படியொரு அலாதியான சூழல் அங்கே நிலவியது.

சமையல் பகுதியில், ஏதோவொரு தொழிற்சாலையில் சுறுசுறுப்பாக வேலை நடைபெறுவது போல் பெண்கள் உனக்கெனக் கென்று இயங்கினார்.

“ஆ... வாங்கொ வாங்கொ தாரன் ரோட்டுக் காட்டின்?” என்றோரு நெயாண்டியோடு வரவேற்றாள் ஆமீனாத்தா.

பெண்கள் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக அவளை யாரும் நியமிக்கா விட்டாலும், தானே அப் பொறுப்பையேற்று நடாத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

வெங்காயம் உரித்தல், தேங்காய் துருவுதல், அரிசி அரித்தல் இப்படியான வேலைகளே அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன.

“முனு பேரும் இங்க வாங்கொ. லேசான வேலதான் தரப்போற் ரெண்டு ரெண்டு பாதி தேங்க திருவிப்போடுங்கொ.”

ஆமீன்தாத்தா கொடுத்த வேலையில் மூவரும் மூழ்கிப் போயினார்.

முன் முற்றுத்தில் கல்அடுப்புக்களும் செம்புச் சட்டிகளும் காணப்பட்டன. சோநாக்குவதற்கு காலியைச் சேர்ந்த கைதேர்ந்த சமையற் குழுவொன்று பொறுப்பேற்றிருந்தது.

வேளா வேளைக்கு கோப்பி, தேநீர் வழங்குவதற்காக ஒரு தனிப்பிரிவும் இயங்கியபடிதான்.

“ஆட்டு மடுவத்தேம் கொஞ்சம் பாக்கோணும். எங்கட வெள்ளக் கிடாய் இன்னேம் கண்ணுக்குள்ள மாதிரி” ஆரிபும்மா தனது அடுத்த ஆசையை வெளிப்படுத்தினாள்.

“ஆ... ஆமீன்தாத்தா எனத்தியன் ஒனும்?”

திக்குவல்லை கமால்

இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டு மீரானும் ரஹ்மத்துல்லாவும் அப்பக்கமாக வந்தனர். யாருக்கும் எவரும் புதியவர்களாக இருக்கவில்லை.

“எல்லமீக்கி மகன்.” ஆயின் தாத்தா சொன்னார்.

“இந்த மாஸ்டர் பொடியன தெரீம். மத்தப் பொடியனயென்டா திட்டமாகல்ல” ஆரிபும்மா தேடல் நோக்குடன் கேட்டாள்.

“தெரியவா அரிசி மோலுக்கு பின்னால் நூர்தீன் நானட மகனேன்” விளக்கமளித்தாள் உம்முஸல்மா.

நேரம் ஒடுவது அவர்களுக்கு விளங்கியதாக இல்லை.

மாணவர்களைப் பொறுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள் அதை விட்டு நினைவு செய்ய விரும்புகிறார்கள். இதை விட்டு நினைவு செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை விட்டு நினைவு செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

27

சாதாரண தரம் மற்றும் உயர்தரம் கற்கும் ஒரு தொகுதி மாணவர்கள் பள்ளிவாசல் வெளிச்சாலையில் கூடியிருந்தனர்.

அஸ்வர்கானும் மீரான் மாஸ்டரும் தொழுதுவிட்டு அவர்களோடு கலந்துகொண்டனர்.

“புறுதாக் கந்திரியன்டக்கி ஒருட்டிலயாலும் அடுப்புப் பத்தப் படாது. ஆம்புளயள் பள்ளிக்கி வாரோன்டும். பொம்புளயனுக்கும் பள்ளிக்கு வரேலாத் புள்ளியனுக்கும் டிகேட் குடுக்கோனும். ரெண்டு ரெண்டு பேரா நாங்க பிரிச்சிப் போட்டெக்கி” என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை மீரான் மாஸ்டர் தெளிவாக விளக்கினார்.

தங்களை அழைத்த நோக்கம் என்னவென்று அவர்களுக்கு தெளிவாகி விட்டது. அதை எவ்வளவு பொறுப்போடு செய்ய வேண்டுமென்பது அவர் பேச்சிலே வலியுறுத்தப்பட்டது.

“சரி... பிரச்சினயலீந்தா கேளுங்கொ”

“பொறுத்தீ ஊரிலீந்து தாய்புள்ளயள் வந்தீக்கேன்” ஒரு மாணவனின் கேள்வி.

“அதத்தான் நானும் செல்லப்போன... தாய்புள்ளயள் எத்தனை பேரு வந்தீந்தாலும் அவங்களுக்கும் கந்திரிச் சோறு குடுக்கிய... கந்திரியன்டக்கு வெளனக்கி வந்து குடுத்தா ஒத்தரும் உடுபடு கியல்ல”

திக்குவல்லை கமால்

ஒவ்வொருவரையும் கவனத்திலெடுத்து உபசரிக்கும் விதமாக மீரான் மாஸ்ட்ரின் விளக்கம் அமைந்தது.

ஏதோவொரு பதவி கிடைத்துவிட்டது போன்ற பெருமிதம் அவர்களுக்கு. திட்டமிட்ட பொது வேலையொன்றுக்கு பிரவேசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியதை பெரும்பேராகவே அவர்கள் கருதினர்.

“கணக்குப் புள்ளேக்கிட்ட டிகட் பொஸ்தகமீக்கி. பேரெழுதிக் கொண்டு தருவாரு. சரியா நாள் வெளனக்கி எட்டு மணிக்கி வேலயத் தொடங்குங்கொ. எல்லம் முடிச்சிக் கொண்டு ஞாஹருக்கு பள்ளிக்கி வரோனும். தொழுதிட்டு கிடூகுக் கணக்குப் பாக்கோனும்.”

அதற்கு மேல் அவர் அங்கே இருக்கவில்லை. இன்னும் எத்தனை வேலைகள்! இருவரும் வெளியிறங்கி சமையல்கூடப் பக்கமாகச் சென்றனர்.

மாணவர்கள் தங்களுக்குரிய டிகட் புத்தகங்களை கையெழுத் திட்டுப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அவர்கள் அறிந்த காலத்திலிருந்தே பள்ளிக் கந்தாரியென்றால் எவருக்கும் குதூகலம்தான். மட்டுமல்ல அவர்களது உடலுழைப்பும் ஏதோவொரு வகையில் பங்களிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் இந்த முறை பொறுப்புடன் கூடிய விதமாக அமைய சந்தர்ப்பம் கிட்டியிருந்தது.

“புள்ளயள் எனத்தியன் யோசிக்கிய? பழகோனும் பழ கோனும்... அப்பதான் வாரகாலத்துக்கு கந்திரி செய்யேன்றிய.”

வேர்க்க வேர்க்க சைக்கிளில் வந்திறங்கிய ரஹ்மதுல்லா ஜி.எஸ். மாணவர்களுக்கு ஓர் உந்துதல் கொடுத்துவிட்டு அதே வேகத்தில் சென்றார்.

“ஒருடாலும் உடுப்பாம் ஜாதியா மாக் பண்ணிப் பண்ணிச் செய்யோம்”

பொறுப்புணர்ந்து செயலில் இறங்கினர் மாணவர்கள்.”

நீண்ட வருடங்களில் பிரதிமுறைகளை செய்து வரும் நிலையிலே பல முறைகளை போட்டு விடப்பட்டு வருகிறது. அதனால் பல முறைகளை போட்டு விடப்பட்டு வருகிறது. அதனால் பல முறைகளை போட்டு விடப்பட்டு வருகிறது. அதனால் பல முறைகளை போட்டு விடப்பட்டு வருகிறது.

28

பத்தாம் நாள் விடிந்ததும் விடியாததுமாக ஊரெல்லாம் புதுக்கோலம் பூண்டிருந்தது. கந்தூரிக்காக வந்தவர்கள் ஊரையும் அங்கு ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் அவதானித்தபடி உறவினர் தெரிந்தவர்களின் வீடுகளுக்கு ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திப்புக்களை இன்றைய தினமே முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசரம் எல்லோருக்கும்.

வாசற்படியில் கால்வைத்தவர்களை வாய் நனைக்காமல் போக விடக்கூடாதென்ற சம்பிரதாயத்தில் வீட்டுக்காரர்கள் விடாப் பிடியாக நின்றனர். வருபவர்களுக்கு விதவிதமான தின்பண்டங்களை நீட்டுவார்கள். சுவைத்துச் சுவைத்தே வயிறு நிறைந்துவிடும்.

“நேர்ச்சைகள், அன்பளிப்புக்கள், காணிக்கைப் பெட்டிகள், இன்னும் ஒப்படைக்காதவர்கள் இன்று மாலை ஆறுமணிக்குமுன் ஒப்படைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். இறுதிநேர நெருக் கடியைத் தவிர்த்துக் கொள்வதில் ஒத்துழைக்குமாறு வேண்டுகிறோம்” ஒலிபெருக்கி அறிவித்தல் அடிக்கடி ஒலித்தபடியிருந்தது.

இருபக்கமாகவும் வருகின்ற பஸ்கள், வேஞ்களிலிருந்து குறைந்தது இரண்டு பேராவது கந்தூரிக்காக வந்திறங்கிய வண்ண மிருந்தனர். மாலையாகும்போது படிப்படியாக இந்த வேகம் அதிகரித்துச் செல்லும்.

சகல வெளியூர் ஜமாஅத்தினருக்கும் கந்தூரி வைபவத்தில் கலந்து சிறப்பிக்குமாறு அழைப்புக் கடிதம் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத் தினரால் அனுப்பி வைக்கப்படுவது வழக்கம். அவை அந்தந்த உப் பள்ளிவாசல்களில் பார்வைக்கு வைக்கப்படும்.

இதனை அவதானித்துவிட்டு ஒவ்வொரு வட்டத்தினரும் காலம் ஒதுக்கித் தமக்குள் தயாராகி விடுவார்கள்.

அஸருக்கு பாங்கு ஒலித்தது.

அது காணிக்கை போடும் படலத்தின் அழைப்பு மணி.

சின்னப் பிள்ளைகளைல்லாம் புத்தாடை உடுத்தி கூட்டம் கூட்டமாக பள்ளிவாசலுக்கு காணிக்கை போடப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண் பிள்ளைகள் கூடிய ஆர்வத்தோடு காணப்பட்டனர். புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளையும் கைகளிலே ஏந்தியணைத்தபடி பெற்றார்கள் சென்றனர்.

மூன்று இடங்களில் காணிக்கைப் பெட்டிகள் வைக்கப் பட்டிருந்தன. அதில் ஸியாரத்துடிக்குப் போய் காணிக்கை போடு வதிலேயே பிள்ளைகளுக்கு பிரியம் அதிகம். மிகுந்த பக்தியோடு அவர்கள் அதனை நிறைவேற்றினர்.

அதை முடித்துக்கொண்டு ‘பராக்கு’ பார்த்தபடி திரும்புவார்கள். ஆட்டுமெடுவம் பார்ப்பார்கள். மத்ரஸாவில் கிடுகுகள் அடுக்கப் பட்டுள்ளதைப் பார்ப்பார்கள். உப்பு, தேங்காய் குவிக்கப் பட்டுள்ளதை எட்டியெட்டிப் பார்ப்பார்கள். மிகவும் சின்னதுகள் ஹவுலில் மீன் பார்ப்பார்கள். மின் விளக்கலங்காரத்தை ரசிப்பார்கள்.

எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு திரும்பும்போது சுவை பண்டக் கடைக்காரருக்கு ஓய்வே இருக்காது.

“உம்மா நிய்யத்து”

காணிக்கை போடுமிடத்தில் கொடுக்கும் நெய்ச்சோற்றுச் சுருளைப் பக்குவமாகக் கையளித்தார்கள்.

அன்று எவருக்குமே தூக்கமென்றால் என்னவென்று தெரியாத நாள்தான்.

29

வீடு, கடை, வீதி என்ற வித்தியாசமின்றி ஊர் நிரம்பி வழிந்தது.

கந்தர, மாத்தற, வெலிபிடி, கபுவத்து, போர்வ, கல்பொக்க, தங்கல்ல, ஹம்பாந்தோட்ட, நலகாமம், யகஸ்மூல்ல, பதகிரி, கிரிந்த, மீயல்ல... இப்படி அந்த மாவட்டத்தில் எந்த ஊரும் விதிவிலக்கல்ல. குறிப்பாக இளக்களின் படையெடுப்பு.

வெளியூர்ச் சனங்கள் அழைப்பை மதித்துள்ளதால் அவர்கள் மீது விசேட கவனம் செலுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஹம்ஸியா ஒதல் ஆரம்பித்து விட்டது. அன்று கடைசி நாள்லவா? அன்றைய சாப்பாட்டுக்கு தனிப்பட்ட எவரும் செலவுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கவில்லை. அது கந்தாரியின் ஓர் அங்கமாகவே கொள்ளப்பட்டது.

கிடைக்கப்பெறும் ஆடுகளின் ஒருபகுதி இரவுச் சாப்பாட்டுக்கும் ஒதுக்கப்படும்.

ஹம்ஸியாவைத் தொடர்ந்து விசேட பயான் இடம்பெற்றது. புகழ்பெற்ற பேச்சாளர் றியாஸ் அகமட் மெளலவி பிரசங்கத்தை நிகழ்த்தினார்.

“கந்தாரி செய்வதில், பங்களிப்பதில், பங்கு கொள்வதிலுள்ள ஆர்வம் ஏனைய நடவடிக்கைகளிலும் இருக்க வேண்டும்” என்று வெகுவாக வலியுறுத்தினார்.

திக்குவல்லை கமால்

“ஜாதி பயான்” என்று வழிமைபோல் எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டனர்.

“சாப்பாடு வைக்கப்படவுள்ளதால் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே உள்ள அனைவரும் உள்ளே வந்து அமருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். குறிப்பாக வெளியூர்வாசிகள் அனைவரும் உள்ளே வரவும்”

ஓலிபெருக்கியின் அழைப்பு, எச்சசொச்சமாக இருந்தவர்களை யெல்லாம் உள்ளே கொண்டு சென்றது.

“ஆஹாறு பேரா இரீங்கொ”

நேர்வரிசையில் அமர்ந்தவர்கள் முகத்துக்கு முகம் பார்த்து அமர்ந்து ஆறுபேர் கொண்ட குறுவட்டமாகினர்.

“மரவ அனுப்புங்கொ”

இடையிடையே எழுந்து நின்று மரவைகளை அடுத்தடுத்து அனுப்பி உதவினர்.

“தண்ணி அனுப்புங்கொ”

ஓலிபெருக்கி ஆணைக்கேற்ப தண்ணீர்க் கோப்பைகள் அனுப்பப்பட்டன.

“ஆ... பிஸ்மில்லா”

சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஸவனின் கொள்ளளவு சிரமப்பட்டே முடிக்க வேண்டிய நிலைக்கு எல்லோரையும் தள்ளியதில் வியப்பில்லை.

அன்று காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வெளியிறங்கும் போது பத்துமணியாகி விட்டது.

வீட்டுப் படிகள்கூட பலருக்கு அன்றைய படுக்கையறைதான். பள்ளிவாசலிலும் வெளியூர்க்காரர்கள் படுத்துக்கொள்வார்கள்.

“கரக்கடக்கிப் போம்டா”

“போம் மசான்”

வெளியூர் வாலிபர்கள் சத்தமிட்டு ஆரவாரம் செய்துகொண்டு கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஒருநாள்தானே... எதையும் செய்துவிட்டுப் போகட்டுமென்று நெகிழிந்து கொடுப்பார்கள்.

விடிய விடிய பாட்டும் கூத்துமாய் புராஜலுக்கு குறைவே யில்லை.

நான் தாங்களிலிருந்து ஒரு நாள் வரும்போதும் நான் சிறப்பாக அதை விடுவது என்று நான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் தாங்களிலிருந்து ஒரு நாள் வரும்போதும் நான் சிறப்பாக அதை விடுவது என்று நான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் தாங்களிலிருந்து ஒரு நாள் வரும்போதும் நான் சிறப்பாக அதை விடுவது என்று நான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் தாங்களிலிருந்து ஒரு நாள் வரும்போதும் நான் சிறப்பாக அதை விடுவது என்று நான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

30

எல்லா வீடுகளிலும் சுற்றுப்புற விளக்குகள் ஓளிர்ந்த வண்ணம் தான். இரவு பகல் போன்று செயற்படும் நாளல்லவா அன்று. அது மாத்திரமன்றி இரவு பத்து மணி கடந்தால் இளம் பெண்கள் ஊரைத் தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

“நுஸ்ரா... நுஸ்ரா... யாரத்தடிக்குப் போக வாரா”

அவளது தோழிகளான அஸ்ராவும் ஷகீனாவும் வந்து வாசலடியில் நின்று அழைத்தனர்.

என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தடுமொறியபடி வெளியே வந்தாள் நுஸ்ரா. உண்மையில் அவளுக்கு ஸியாரத் தடிக்குச் செல்லும் யோசனையே இருக்கவில்லை.

“எனத்தியன்றி எல்லாரும் யாரத்தடிக்குப் போற. நீ மட்டும் ஊட்டுக்குள்ள பூந்துகொண்டு நிக்கிய. டக்கென்டு ரெடியாகிக் கொண்டுவா” அஸ்ரா கிண்டலடித்துப் பேசினாள்.

“எனக்கு சோம்பரா” நுஸ்ரா பின்வாங்கினாள்.

“ம்... ஒனக்கு சீக்கரமா கல்யாணம் நடக்கோணுமென்று நேந்துக்கொண்டு நாங்க காணிக்க போடிய... நீ சும்ம வா”

எல்லோரும் ஒரு பாட்டம் கொமருச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள். அன்று சிரிப்பதற்கு சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டுள்ள நாளல்லவா?

திக்குவல்லை கமால்

ஷகீனா அங்குமிங்கும் பார்த்தாள். ஏதோ சொல்லப்போகிறாள் என்ற எதிர்பார்ப்பை அடுத்தவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

“ஓன்ட ஆள் பொகவாணான்டு செல்லீக்கா... மத்தவங்க கண்டா பஸந்து கொறஞ்சி போற்மா?”

அவள் கேட்டாளோ இல்லையோ நுஸ்ரா ஒரே ஓட்டமாய் உள்ளே ஒடிவிட்டாள்.

வெளியே ஸியாரத்தழிக்கு பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

காணிக்கை போடுவதோடு அவர்களது காரியம் முற்றுப் பெறுவதாக இல்லை.

பந்தி, தொங்கல், அக்ஸாபுர, மலே வளவு என்று பல பக்க மிருந்தும் வந்த இளசுகள் சந்தித்து மகிழ்ந்தார்கள். பலநாள் நண்பிகள் சந்தித்துக் கொண்டால் விட்டுப் பிரிவது கல்டம்தானே.

“பொன் பாக்க வந்தா?”

“பொடியன் வெளிநாட்டிலயா?”

“மோதிரம் போட்டா?”

“ஒடம் சாமன் சரிபண்ணினா?”

இப்படியான கல்யாணக் கதைகளே முடிவின்றித் தொடரும்.

“தாத்தாமாரு வாங்கோ”

கடைக்காரர் வேறு கூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நுஸ்ரா தயாராகி வந்துவிட்டார்கள்.

“பாரே பொன் மாதிரி ரெடியாகிக் கொண்டு வந்தீக்கி” இது ஷகீனா.

வீட்டிலிருந்து எல்லோருமாக வெளியிறங்கி மெல்ல மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினார்.

31

“ஊட்டில் தாரன்?”

புதுக்குரலாக இருக்கின்றதே, யாரென்று பார்ப்போமென்று வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்தாள் சித்திமரி.

அங்கே இரண்டு பொடியன்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஏனென்று புரியாது சிலகணங்கள் தடுமாறியபோதுதான் கையிலே வைத்திருந்த டிகட் புத்தகம் அவள் கண்ணிலே பட்டது.

“கிடுகு டிகட் தரவந்த” என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

“மெய்யா... திட்டமில்லாத்துக்கு தாரென்டு யோசின பண்ணின நான்” அவள் சொன்னாள்.

“பொம்புளையள் சின்னப்புளையள் எத்தின பேரன்?”

“நான் மட்டுந்தான்” என்றபடி சித்திமரி சிரித்தாள்.

ஏதோ பகிடியென்று அவர்கள் நினைத்தார்களோ என்னவோ! சிலவேளை பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளென்று ஒருவரு மில்லையா என்ற கேள்வியும் எழுந்திருக்கும்.

“தாய் புளையள் தாராலும் வந்தீக்கா?”

அதுவும் “இல்லை” என்றாள் அவள்.

தனியாள் கிடுகு டிகட் என்று பதிந்து கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் சென்றார்கள்.

யாரிடம் சொல்லி கந்திரிக் கிடுகு கொண்டுவருவதென்று கடந்த இரண்டு, மூன்று நாளாகவே மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டவருக்கு தீர்வு இலகுவாகக் கிடைத்து விட்டது.

“பள்ளிக்கு வரத்தேவில்ல. ஊட்டக்கிட்டக்கி வேணில கிடுகு கொணுவார்.”

இவ்வளவு காலத்துக்கும் இப்படியொரு நடைமுறை அவளது அனுபவத்தில் இல்லை. என்ன செய்வது? மம்மகாசீனின் மனைவி யென்றாலும் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

அவள் இந்தமுறை காணிக்கை போடக்கூடச் செல்லவில்லை. ஒரு பாதித் தேங்காயேனும் கந்தூரியின் பெயரில் துருவிக் கொடுக்கவில்லை. ஒரு மணி நிய்யத்துச் சோறு வாயில் வைக்க வில்லை.

காற்றிலே கலந்துவரும் ஒதல் ஓலிகளை கேட்காதிருக்க முடியவில்லை. வீட்டுக்கு வந்தேறும் மனிதர்களை உபசரிக்காதிருக்க இயலவில்லை.

மம்மகாசீன் கேற்றைத் தள்ளிக்கொண்டு வருவது தெரிந்தது.

இதுதான் நல்ல தருணம்.

‘நாளக்கி அவருக்கு சோறாக்கவாகுமோ தெரிய’

சித்திமரி தனக்குள்ளே குழம்பிக் கொண்டாள்.

“ஷகட் தந்திட்டுப் போற... ஊட்டுக்கட்டே கிடுகு கொணுவந்து தாராம்” வந்ததும் வராதது கையிலிருந்த ஷக்கட்டைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“ஆ... ஒருமணி மிச்சம் வெக்காம எல்லமே தின்டுபோடுங்கொ... நான் ஸௌபஹ்ராட மாத்தறக்கிப் போற... வேலயொன்ஷக்கி.”

கோபமும் வெறுப்புமாகக் கத்தியபடி குசனிப் பக்கம் போனார்.

சமைக்கத் தேவையில்லை. சற்றே நிம்மதி அவருக்கு.

32

பறுதாக் கந்தூரியின் கடைசிக்கட்ட உச்சநிலை.

“ஆ... ஆ... கவனமாப் போடுங்கொ... எல்லா பேக்கிலேம் எல்லாச் சாமானுமீக்கோனும்... வரிசயா நின்று போட்டுப் போட்டனுப்பினா லேசி”

நிய்யத்து பேக்கை தயார்படுத்தும் வேலையை ஒருமுறை பார்வையிட வந்த மீரான் மாஸ்டர் அறிவுறுத்தல் வழங்கினார்.

சுபஹாக்குப்பின் புறதா மஜ்லிஸ் நடைபெறும். அது முடிவுறும் போது கலந்துகொண்ட அனைவருக்கும் நிய்யத்து பேக் வழங்கப்படும். வெளியூர்க்காரர் இதனை மிகவும் பக்குவமாக தங்களது ஊர்களுக்குக் கொண்டு போவார்கள். அதனை பக்தி சிரத்தையோடு எல்லோரும் ‘எச்சிப்’படுத்திக் கொள்வார்கள்.

மஸ்கட், கரும்பு, ஈத்தம் சுளை, மாதுளம் வித்துக்கள், கங்கண்டு இப்படியான சிற்றுணவுகள் அதிலே அடக்கம்.

“எந்ச்சி வேலயன் எப்பிடியன்?” அங்கு கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த அஸ்வர்கானைக் கேட்டார்.

“ஆடறுத்து முடிஞ்சி. உரிக்கிய வேலதான் சொணக்கம்... எல்லம் எங்கட பொடியன்மாருதான் செய்த” என்றார்.

மோதீன்பா குர்பான் செய்ய... உரிக்கும் வேலை இன்னொரு பக்கம் நடக்க... கறிகாய்ச்சுவதற்கான ஏற்பாட்டை, பிரத்தியேகமான சமையல்காரர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கத்தரிக்காய், வாழைக்காய் பொரித்தல், கோழிக்குருமா, சோநு சமைத்தல்... எல்லாம் மிகச் சுறுசுறுப்பாக ந பெற்றவண்ண மிருந்தன.

“ஆ ஹஸ்ரத் புறுதா மஜ்லிஸ் ஒழுங்கியல் எப்பிடியன்? நிய்யத்து பேக்கெல்லம் ரெடி... மத்த ஏற்பாடியள் எல்லம் நீங்க தான். தாரயாலும் பாத்துக்கொண்டக்க வாணம் சரியா... அஞ்சரக்கே தொடங்குங்கொ”

நேரத்தைப் பற்றியதொரு சிக்கல்தான் ஹஸ்ரத்துக்கிருந்தது. மீரான் மாஸ்டர் அதைத் தீர்த்து விட்டார்.

அப்படியே கீழிறங்கி வரும்போது ஆட்மேவத்தைப் பார்த்து ஏங்கிப் போய்விட்டார் அவர். இந்தச் சிலநாட்களாய் ஆடுகள் என்னமாதிரி துள்ளிக்குத்துக் கத்திக்கொண்டிருந்தன. இரண்டோ மூன்றோ கிடாய்கள் மாத்திரமே எஞ்சியிருந்தன.

சட்டென்று அவருக்கு வெந்தேளி ஞாபகம் வந்தது. ஆடுகளின் சில்லறை சாமான்களை ஏல விற்பனைக்கு விடுவது வழக்கம். பரக்கத்துக்காக கூடிய விலைகொடுத்து வாங்கிக் கொள்ள போட்டி போடுவார்கள்.

“எப்பிடியன் வெந்தில் போடிய வேல?”

இடையில் எதிர்ப்பட்ட ஜியூபலியை நிறுத்திக் கேட்டார் மீரான் மாஸ்டர்.

“எல்லம் பங்கு போட்டு வெச்சீக்கி. ஸொபஹ் தொழுதொடனே ஸ்பீக்கரில் செல்லிய... செல்லாட்டம் ஆள்கள் வார... ஸெட் பண்ணீக்கி”

அப்படியும் இப்படியுமாக நள்ளிரவு தாண்டியிருந்தது. அதற் கிடையில் குட்டித் தூக்கமொன்று போட்டுக் கொண்டால் நல்லது போலிருந்ததால், மெல்ல மேல்மாடிக்கேறினார் மீரான் மாஸ்டர்.

“யாஅல்லா” என்றவாறு கைகளைக் குறுக்கே கோர்த்து தலையைச் சாய்த்தார்.

33

கையடக்கமான நிய்யத்துப் பைகளுடன் சனங்கள் பள்ளி வாசலிலிருந்து வெளியேறிச் சென்றுவிட்டனர்.

பதினொரு மணிக்கெல்லாம் பெரிய கந்தூரி ஆரம்பித்துவிடும். சகல ஒழுங்குகளையும் செவ்வனே மேற்கொள்ள எல்லா ஏற்பாட்டாளர்களும் கண் ணும் கருத்துமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதற்கிடையில் ஒரு சிறிய பரப்பு.

தையூப் ஹாஜி தனது காரில் வந்திறங்கி விட்டார். இந்த நேரத்தில் அவர் எதற்காக வந்தாரென்று தெரியா விட்டாலும் அவரைச் சுற்றி ஓர் ஈர்ப்புச் சக்தி செயற்படுவது தவிர்க்க முடியாததுதான்.

சிலருக்கு இந்த வரவு சில வித்தியாசமான எண்ணப்பாடுகளை வளர்த்ததில் பிழை சொல்வதற்கில்லை. பரம்பரையாகச் செய்து வந்த அவரது ஹம்ஸியாவை இம்முறை அவர் கைவிட்டுவிட்டார் அல்லவா?

சனக்கூட்டமும் கெடுபிடிகளும் எவ்வாறிருந்தாலும் அவர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் நேரே மௌலானாங்களின் அறையை தேடிச் சென்றுவிட்டார்.

சிலரோடு முக்கியமான பேச்சில் ஈடுபட்டிருந்த மௌலானாங்க, அமருமாறு சொல்லிவிட்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

தையூப் ஹாஜிக்கு சற்று தடுமாற்றமாகவேயிருந்தது.

எடுத்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு ஹாஜியைப் பார்த்து “எனத்தியன் இந்தப் பொகம்?” என்று சிரித்தபடி கேட்டார் மெளலாணாங்கள்.

“இன்டக்கித்தான் எனக்கு லீவு. மெளலாணாங்க வந்தீக்கென்டு கேள்விப்பட்ட... பாத்திட்டுப்பொக வந்த...”

“அப்பிடியா விசேஷங்கள்?”

“ஓன்டுமில்ல... தெரியவா மெளலாணாங்க வந்தா எங்கடூட்டுக்கு வாராமப் போறல்லேன். அதுதான் கூட்டிக்கொணு பொகவென்டு...”

“இன்டக்கி கஷ்டமேன் ஹாஜியார். கந்திரி முடிஞ்சாப் பொறுகு வாரனே... நாளக்கும் நான் ஊரிலதான்...”

“இல்ல அஞ்சி நிமிஷத்து வேல... நான் காரிலேன் வந்த... டக்கென்டு கொணுவந்துகூகியன்” எப்படியாவது முயற்சியில் வெந்தி பெற முனைந்தார் ஹாஜி.

“கோச்சிக்கொள வாண இன்டக்கென்டா ஏல்” அதற்கு மேலும் இழுத்தடிக்காமல் சொல்லி விட்டார்.

“அப்ப நான் வாரன்” என்றவாறு தையூப் ஹாஜி வெளியேறினார்.

இந்தக் கெடுபிடியான வேளையில் மெஸலாணாங்களை அழைத்துச் சென்று ஒர் அதிர்ச்சி வைத்தியம் கொடுப்பதோடு, தனது அந்தஸ்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ள எடுத்த முயற்சி பயனற்றுப் போய்விட்டது.

காருக்கு ஏறும்போது இழித்தவாயர் சிலர் காரைச் சூழ்ந்து கதை கேட்கத் தயாராகினர்.

“மெஸலாணாங்கள் எங்கடூட்டுக்கு வராம புளொக் பண்ணீக் கானியள். இவனியள் எங்களோட முட்ட ரெடியாகிய. இந்த மீரான்... ரஹ்மதுல்லா... தாரன் இவனியள்...? நான் சும்மடுகியல்ல!”

ஒரு கூட்டமே அங்கு குழுமிவிட்டது.

தலை காலோடு செய்தியும் இனி எல்லாப் பக்கமும் பரவிவிடுமென்பது சர்வநிச்சயம்.

34

களியாவும் பருப்பும் வைத்த சோற்று ஸஹன், நடுவில் இறைச்சிக் கோப்பை, கோழி, சர்பத், நீர் என்பன தனித்தனியாக ஒழுங்கு வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

இன்னொரு பக்கம் சோற்றுக் கிடுகுகள் தயார்படுத்தப்பட்டு, வாகனத்தில் ஏற்றியனுப்பும் ஒழுங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் மேற்பார்வை செய்தபடி, அதிலேயே முழ்கிப் போயிருந்த மீரான் மாஸ்டரை யார் யாரோ அழைப்பது காதுக்கணித்தாக ஒலித்துச் சென்றது.

நேரம் வேறு பத்துமணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“பொலிஸூக்கு கிடுகு குடுக்க தாரன் போற?” அஸ்வர்கான் ஆலோசனை கேட்டபோதுதான் அவருக்கு அந்த ஞாபகமே வந்தது.

“தாருசரி முக்கியமான ஓராள் பொகோணும்” மீரான் மாஸ்டர் சொன்னார்.

ஊரெல்லாம் கந்தூரி கொடுக்கும் போது ஊருக்காடும் சேவை யாற்றும் பொலிஸ், தபாலகம், கிராமசபை முதலான நிறுவன ஊழியர்களுக்கும் ஒருவேளை உணவு வழங்கவேண்டுமென்று தீர்மானமெடுத்திருந்தார்கள். இது தொடர்பாக கொடுத்த அழைப்பை அவர்கள் மனமுவந்து ஏற்றிருந்தனர். எனவேதான் பொறுப்பான எவரும் போக வேண்டியிருந்தது.

“நீங்களே பெய்த்திட்டு வந்தா நல்லம்”

“சரி நான் போறன்... எல்லம் கவனிச்சிக்கோங்கொ” என்றவாறு மீரான் மாஸ்டர்தான் புறப்பட்டார்.

எல்.பி வேன் மீரான் மற்றும் உதவியாளர்களோடு கிடுகுகள் சகிதம் புறப்பட்டது. அதற்கிடையில்...

“ஒங்களியனுக்கு தையூப் ஹாஜி செரியான மாதிரி ஏசீட்டுப் போறாரு”

ஏச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடிவந்து தகவல் சொன்னார்கள்.

“மெய்யா... நான் பொலிஸுக்கு பெய்த்திட்டு வாரனே” என்றவாறு அவசரமாக வேன் புறப்பட்டது.

ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களது மனதிலே பல்வேறு எண்ணக் கோலங்கள்.

பொலிஸ் ஓ.ஐ.சீ. மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். கைகுலுக்கி நல்லுணவோடு நல்லுணர்வுகளைப் பரிமாறி கிடுகுகளை ஒப்படைத்தார்.

“நெற்ய சனம் வந்திருக்கே... எங்கட உதவி தேவையென்ன கேளுங்க”

“சனம் வந்தாலும் பிரச்சினைகள் வராது” என்று நம்பிக்கை தெரிவித்து விடைபெற்றார்கள்.

வேன் கிராம சபையை நோக்கித் திரும்பிச் சென்றது.

35

பள்ளிவாசல் முற்றத்தில் நான்கு வாகனங்கள் தயார் நிலை யிலிருந்தன. டிரைவரைத் தவிர பொறுப்பாளர், உதவியாளர்களென்று தலா மூவர் ஒவ்வொரு வாகனத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

பிரதேச ரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு வீடுகள் பட்டியல்படுத்தப் பட்டிருந்தன.

“ஆ... சரி சரி பொறப்படுங்கோ”

அஸ்வர்கான் உத்தரவு கொடுத்ததும் வாகனங்கள் இரண்டு பக்கமாகவும் பிரிந்து சென்றன.

பதினொரு மணிக்கு முன்பு சோற்று வேன் வருமென்று ஊரவர்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. உண்மையில் அவர்கள் தயாராக இருக்கவுமில்லை.

“கிடுகு கொண்ந்தீக்கி”

சிறுவர்களின் சத்தத்தைக் கேட்டுத்தான் வீட்டுக்குள்ளிருந்து பெண்கள் அவசரமாக டிகட் துண்டைத் தேடிக்கொண்டு வாசற்படிக்கு வந்தார்கள்.

கிடுகுகளைத் தூக்கும்போது கனதியாக இருந்தது. குப்பென்று மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. ஆவல் விடுமா என்ன? தேக்கிலையை உயர்த்திப் பார்த்தபோது இறைச்சி, களியா, கிழங்கெல்லாம் போதுமான அளவு மிதந்தபடி.

சட்டென்று ஜன்னலுக்கூடாகத் தலையை நீட்டி “கைரிதாத்தா கிடுகெடுத்தா...?” என்று சத்தமிட்டுக் கேட்டாள் ரிஸ்மினா.

“ஓ... ஓ... கிடுக நெறயச் சோறு. ஓராள் கிடுகு ரெண்டு பேருக்கும் மிச்சம்... ஆட்டெறச்சீம் நல்ல சதத்துண்டுதான் போட்டைக்கி” என்று தனது சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

“தேர்மா... எனக்கு இப்ப மாதிரி நெனவு. போன பைணம் பள்ளியால் கிடுக கொணுவரச் செல்லே முணுமணி. ஊட்டுக்கே கொணுவந்து தாரது எவளவு நல்லமன்” ரிஸ்மினா தனது ஒப்பிட்டு ரீதியான திருப்தியை வெளிப்படுத்தினாள்.

அப்போது ஒலிபெருக்கி அறிவித்தல் ஒலித்தது.

“இப்பொழுது முதலாம் சப்பு வைக்கப்படும். வெளியூர்வாசிகள் மாத்திரம் கலந்துகொள்ளவும்.”

அவர்கள் சொன்னாலென்ன சொல்லாவிட்டாலென்ன சம்பிரதாயமும் அதுதானே.

பள்ளிவாசலில் சனம் நிரம்பி வழிந்தவண்ணமிருந்தது. முதல் சப்பிலேயே வெளியூர் விருந்தாளிகளை உள்ளடக்கிவிட முடிய மென்ற நம்பிக்கை உறுதியாகியது.

முகத்தை முகம் பார்க்கும்படி இரு வரிசைகளாக அமர்ந்தனர். சுருட்டிய நீளமான சுப்பரா நடுவே உருட்டிவிடப்பட்டது. அதனை விரித்து சரிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

பள்ளிவாசல் நிரம்பிவிட்டது.

“ஆ மரவய அனுப்புங்கொ”

அதைத் தொடர்ந்து சோற்று ஸஹின், தண்ணீர் யாவும் கைமாற்று ஒழுங்கில் விநியோகிக்கப்பட்டன.

ஆழாறு பேர் கொண்ட குழு வட்டங்களாக எல்லோரும் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

முழுக்கோழிக் குருமா, ஆட்டிறைச்சிப் பீங்கான், கத்தரிக்காயும் வாழக்காயும் கலந்த களியா என்பன பசியைக் கிளறும் ருசிமணம் பாப்பின.

மத்தியிலே நின்று எல்லாப் பக்கமும் பார்த்தார் ஸெய்னுதீன் வெவ்வை. எல்லோரும் அவரையே பார்த்தபடி நின்றனர். அவர்கையில்தான் ஸௌவிச் இருந்தது.

“ஆ... பிஸ்மில்லா”

ஒவ்வொரு ஸஹனிலும் தலா ஆறுகைகள்.

മേണ്ടുമ் ഓലിപെരുക്കി.

“முதலாம் சப்பு முடிந்ததும் உடனடியாகவே இரண்டாம் சப்பு ஆரம்பமாகும். எனவே தாமதிக்காமல் பசியாறிக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.”

வெளியே சனம் நிரம்பி நின்றது.

36

“பன்னெண்டு மணி பஸ்ஸிலேறினா ரெண்டு மணியாகச் செல்ல மீயல்லக்கி பொகேலும்”

கந்தூரிக்கு வந்திருந்த தங்கச்சியையும் மகனையும் உடனடியாக ஏற்றுமதி செய்ய அத்துரசீது துடியாய்த் துடித்தார்.

வெளியூர் சப்பில் மருமகன் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்துவிட்டான். பதினொரு மணிக்கே வீட்டுக் கிடுகு வந்ததால் தங்கையும் சாப்பிட்டு விட்டான். இதற்குமேல் ஏன் தாமதிக்க வேண்டும்?

பஸ்ஸில் பயணிக்கக்கூடிய உடற்திராணி இல்லாததால் உம்மா வரவில்லை. கந்தூரிச் சோஞ் கொஞ்சம் கொண்டுபோய் சாப்பிடக் கொடுப்பத்தில் அவர் வெகுவாக அக்கறைப்பட்டார்.

“இந்த வெய்லுக்குள்ள பொகாம கொஞ்சம் சொண்ங்கிப் போகேலேன்”

“ஸொபஹில ஆக்கினதேன். நேரம் பொகப் பொக நாறியேன்”

நானாவின் ஆசையை ஏன் கெடுப்பானென்று அவனும் தயாராகி விட்டாள்.

“பாத்தும்மா... அந்த ரெண்டாள் கிடுக வெள்ள ஸாரம் பாதியொண்டில சுத்திக் கெட்டிக் குடுங்கொ”

“ஆ... சரி சரி”

இது இங்கு மட்டுமல்ல, எல்லா வீடுகளிலும் இதே நிலைதான். வந்து சாப்பிட்டவர்கள், வீட்டிலிருப்போருக்கும் எப்படியாவது கொண்டு சேர்க்கத்தான் தூஷிப்பார்கள்.

“இந்தப் பைணம் கிடுகு நெறயச் சோறு. கஷ்டப்பட்டுக் கொணு போனாலும் பொரோசனம்” பாத்திமா சொல்லிச் சொல்லி கையடக்கமாக கிடுகைக் கட்டிக் கொடுத்தாள்.

“ஆ... நிய்யத்து பேக்க மறக்காம எடுத்துக் கொண்டா?” அம்ஜுத் ஞாபகமுட்டினான்.

இதற்கிடையில் மஸ்கத்து, தோசியென்று சின்னச் சின்னப் பார்ஸல்கள் வேறு.

கந்தூரிக் கடைகளில் வாங்கிய விளையாட்டுச் சாமான்கள் இன்னொரு பக்கம். சின்னதுகளிடம் தப்ப வேண்டாமா?

“ஆ பஸ்வார பஸ்வார”

வலஸ்முல்லை பஸ் வேளைக்கு வந்துவிட்டது.

மீயல்லைப் பயணிகளெல்லாம் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறினர். கந்தூரி வாசத்தோடு நிறை கர்ப்பினி போல் பஸ் புறப்பட்டது.

“பெய்த்திட்டு வார மைனீ”

“அல்லாட காவல்”

ஓன்று... இரண்டு... மூன்று... என்று மணித்துளிகள் நகர நகர வெள்ளம் வழிந்த நிலமாக ஊர் காட்சியளித்தது.

குட்டிக் கடைகளெல்லாம் அவரவர் பெட்டிகளுக்குள் அடங்கிப் போயின.

உள்ளூர் முகங்களிலெல்லாம் ததும்பி வழிந்த மகிழ்ச்சி, வற்று வரண்டு சோகத்தின் சாயல் படர ஆரம்பித்தது.

37

அத்துமுயீன் மம்மகாசீனைத் தேடிவருவதற்கும் மம்மகாசீன் டிலிருந்து வெளியிறங்குவதற்கும் சரியாகவிருந்தது.

“ଓপু চোমা?”

“సుమ సుమ”

இருவரும் ஏதோவொரு முன்திட்டத்தோடு மெல்ல மெல்ல நடந்தனர்.

இரண்டு கிழமையாக நிலவிய ஆரவாரமும் குதூகலமும் முற்றாக அற்றுப் போயிருந்தது.

“போனது பொகட்டும்... அடுத்த வருஷமென்டா உட்டுக் குடுக்கப்படாது. வெளங்கினா?” அத்துழயீன் இன்னும் தளர்ந்து போகவில்லை போவும்.

“பைத்தியமா... அதுக்கு இப்பவே நாங்க ஸௌட் ஸபோட் எடுத்துக்கொளோனும்... தெய்யுப் ஹாஜி சரி, ஸருக் தொரயேம் எப்பிடிச் சரி புடிச் சிக் கொளோனும்” மம்மகாசீன் தன் யோசனையை மெல்ல முன்வைத்தார்.

இருவரும் பேசிப் பேசி முச்சந்திக்கருகே வந்துசேர்ந்து விட்டார்கள்.

மெஸலானாங்களை வீட்டுக்குவர விடாததால் கோபத்துக் குள்ளாகியிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில், தையூப் ஹாஜிக்கு இன்னும் கொஞ்சம் எண்ணேய் வார்ப்பதே அவர்களது பயணத்தின் இலக்கு.

“ஆ வாங்கொ வாங்கொ... மேலுக்குள்ள கொஞ்சம் வருத்தமென்டு நான் கடக்கும் பொகாம நிக்கிய”

வரவேற்பிலேயே ஒரு சாதகத் தன்மை காணப்படுவது மம்ம காசீனுக்கு சட்டென்று விளங்கி விட்டது.

வெளியே காற்றுப் படப்பட கதைப்பதற்கான வசதி செய்யப் பட்டிருந்ததால் அதனையே பயன்படுத்திக்கொள்ள இசைந்தனர்.

“மெஸலானாங்க நாள்க்காம் போற ஹாஜி” அத்துழுயீன் வாயைக் கிண்ட ஊசி கொடுத்தார்.

“கந்திரி முடிஞ்சி வாரென்டு மெஸலானாங்க சென்ன... இந்டக்கி பெய்த்து எனக்குக் கூட்டிக் கொணு வரேலும். அதால் வேலில்ல”

ஹாஜிக்கு கோபம் இன்னும் தணிந்திருக்கவில்லை.

“எல்லம் இவனியளாட வேல. சின்ன லெப்பேம் ரெஸ்டிமாரும் குடுத்த எடம். இப்ப செல்லியானியலாம் புதிய ரெஸ்டிபோட் போடோனுமாம். அதில் அவங்களும் ஈக்கோனுமாம். ம்... ஜாதிக் கோட்டிதான்” மம்மகாசீன் இன்னொரு குண்டைப் போட்டார்.

“மெய்யா... ம்... இதுக்கு ஒடனடியா பரியாரம் பாக்காட்டி வரவர நசல் கூடிக்கொண்டு பொகும். நானும் இதுக்குப் பொறுக பள்ளி விசயத்தில் கொஞ்சம் கவனமா ஈக்கப் போறன்”

“கட்டாயம் கட்டாயம். நீங்க ரெஸ்டி போடுக்கு வரோனும் ஹாஜி. ஒங்கட நான் ஈந்தத்துக்கு ஆள் உஜாரில்ல” அத்துழுயீன் இன்னொரு பக்கம் விசை கொடுத்தார்.

“இனுமொரு செய்தி தெரீமா ஹாஜி” மம்மகாசீன் கேட்டார்

“எனத்தியன் எனத்தியன்?”

“நேத்து நீங்க பள்ளியலை ஏசினேன். ஒடனே மீரான் பொலிஸூக்கு பெய்த்தீக்கி எண்டி போ...”

“இனியினி...”

“ஓ.ஐ.ஸீ எண்டிய பாரமெடுத்தில்ல... ஓங்களப் பத்தித் தெரீமேன் அவனுக்கு”

“பைத்தியம் பேசிய... அவங்கட அவுருத்த கொண்டாட்டத்துக்கு நான் எவளவு ஒதவி செய்தன். செல டைமுக்கு ஏன்ட வாகனத்த எடுத்துக் கொண்டு அவன் ஊட்டுக்குப் போற்.”

“ம்... விஷயம் சரிவரல்லேன். பொலிஸூக்கு கம்ஸ பாவக்கெல்லாம் கிடுகு குடுக்கப் போனாமென்டு பேச்சமாத்தியாங்க”

“சரி சரி மம்மகாசீன்... போனதெல்லாம் பொகட்டு. இதுக்குப் பொறுகு புறுதாக் கந்திரி செய்தது நாங்கதான்”

இருவரும் முகத்தை முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

“பெய்த்திட்டு வாரம்”

ஸ்ரூக் தொரையை எப்படி வளைத்துப் பிடிக்கலாமென்ற யோசனையோடு இருவரும் மன்குர் பாச்சாவைத் தேடிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

38

“வெளிப் பள்ளிய கழக்டு ஹவுளக் கழகங்கொ”

ரஹ்மதுல்லா ஜி.எஸ். ஒழுங்குமுறையை விபரித்தார். வேலை ஆரம்பமாகி விட்டது.

வெளிப் பள்ளிவாசலில் சாப்பாடு வைக்கப்பட்ட போதும் அதனால் எந்த வகையிலும் அசிங்கப்படாதவாறு முன்னொழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. இருந்தும் சம்பிரதாயப்பாடு பள்ளி கழுவுதல் நடைபெற்றது.

சின்ன லெப்பையும் இரண்டொரு ரெஸ்டிமாரும் மௌலானாங் களும் பள்ளி மேல்மாடியில் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆறு நாட்கள் கந்தூரிக்காக வருகை தந்து தங்கியிருந்த மௌலாணங்கள் எல்லா விஷயத்தையும் கவனித்ததோடு, இயங்கு பொர்களுக்கு ஒரு தெரியத்தையும் கொடுத்தவண்ணமிருந்தார்.

ஏற்கனவே முக்கியஸ்தர்கள் கலந்துரையாடியதற்கேற்ப மொலானாங்களுக்கான நிதி அன்பளிப்பைக் கொண்டுசென்று சின்னலெப்பையிடம் கையளித்தார் மீரான் மாஸ்டர்.

“மெல்லானாங்க தமாமுக்கு நின்டிட்டுப் போனாத்தான் எங்களுக்கு சந்தோஷம்” மீரான் மாஸ்டர் தனது எதிர்பார்ப்பைச் சொன்னார்.

“தமாமுக்கு நின்டா நாள்கித்தான் பொகவாகிய... பெரிய பயத்தோடான் நான் இங்க ஒடிவந்த... வந்து பாத்தாப் பொறுகு தான் எல்லம் வெளங்கின... ஹெராயீக்கும்... இன்ஷா அல்லா அடுத்த வருஷம் இதப்பாக்க நல்லாச் செய்யோம்” மெளலாணங்க தனது மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையையும் பகிர்ந்து கொண்டார்.

பெரிய மத்திச்சம் வீட்டில் பகல் சாப்பாடும், கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கான வாகன ஏற்பாடும் மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தது.

“எப்பிடியன் எல்லம் கழுகி முடிஞ்சா?”

ஹவுள் பளிச்சென்று காணப்பட்டது.

ஞூஹருக்கு பாங்கு சொல்ல இன்னும் ஒரு பதினெண்து நிமிடம்தான்.

சாப்பாட்டு ஒழுங்காளரை எதிர்பார்த்தபடி மீரான் மாஸ்டர், ஜீ.எஸ்., அஸ்வர்கான் எல்லோரும் ஒருபக்கமாக அமர்ந்திருந்தனர்.

மம்மகலீம் ஒடோடி வந்து சேர்ந்தார்.

“ராவாக்கி தமாம் சாப்பாடு. ஒரு பதினஞ்சி கலத்துக்கு சாமன் எடுத்து வெச்சீக்கி” அஸ்வர்கான் சொன்னார்.

“மம்மகலீம் பதினஞ்சிக்கி ரெடி பண்ணினா இருவது கலம் போடேலும். வேல செஞ்சவங்க மட்டுந்தானே வார்” ஜீ.எஸ். தொடர்ந்தார்.

கடைசிச் சாப்பாட்டை எப்படி உயர்தரத்தில் தயாரிக்கலா மென்று மம்மகலீம் யோசனையில் ஆழ்ந்து போனார்.

“அல்லாஹ் அக்பர்”

பாங்கு ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

“துஆவுக்குப் பிறகு புறுதாக் கந்தூரி வரவு செலவு வாசிக்கப் படுமென்பதை சகல ஜமாஅத்தினருக்கும் அறியத் தருகிறோம்”

ஜூம்ஆ தொழுகை முடிந்ததும் ஒரு சாரார் வெளியேறிச் செல்லும் வழக்கமுண்டு. எனவேதான் ஸலாம் கொடுத்ததும் மீரான் மாஸ்டர் எழுந்து இந்த அறிவித்தலைச் செய்தார்.

ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள முடியவில்லை. கந்தூரி முடிந்து இவ்வளவு அவசரமாக வரவு செலவு காட்டும் முறையொன்று வழக்கில் இருந்ததில்லை. அது யாருமே எதிர்பாராத நேரத்தில் அறிவித்தல் பலகையில் போடப்பட்டிருக்கும். இந்த நடைமுறை மாற்றம் எல்லோருக்குமே ஒரு கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தி யிருந்தது.

இருந்தும் ஒரு சிலர் எழுந்து செல்லவும் தவறவில்லை.

துஆ முடிந்ததும் ரஹ்மதுல்லா ஜீ.எஸ். எழுந்து கந்தாரிக்கு ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு வரவு - செலவை சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறினார். மொத்தத்தில் முப்பத் தெட்டாயிரம் இலாபமாகக் கையிருப்பில் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

எல்லோருக்கும் அது பெரும் அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. பத்தாயிரத்திற்கு உட்பட்ட ஸாபமே கடந்த பல வருடங்களாக காட்டப்பட்டு வந்ததை எல்லோரும் அந்த வேளையில் ஞாபக முட்டவே செய்தனர்.

திக்குவல்லை கமால்

“இதுக்குத்தான் ஹவாநப்ஸூ புடிச்சவனியள் உடாம கெட்டெப் புடிச்சிக்கொண்டு நின்றைக்கி”

“பாக்கியா கேக்கியா... பள்ளீட் விஷயம் ஞாயமா நடக்கு மென்டேன் நெனக்கிய”

பலராலும் பல்வேறு கருத்துக்கள் பேசப்பட்டன.

சாதக பாதகமான எந்தப் பதில் கருத்துக்களையும் சொல்லும் நோக்கமே தேவையோ சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியேறியவர்களுக்கு இன்னொரு மகிழ்ச்சி காத்திருந்தது. அங்கே வரவு - செலவு விபரம் அச்சிட்டு விநியோகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோருக்கும் போல் கிடைத்த அந்த விபரத்தை வாசித்தபடியே எடுத்துச் சென்றனர். சிலர் வீடுகளுக்குச் சென்று ஆறுதலாகப் படிக்க, மடித்துச் சேட் பையினுள்ளே வைத்துக் கொண்டனர்.

“மேலும் விபரம் தேவையாயின் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் வந்து பார்வையிடலாம்” இப்படி ஒருவர் அடுத்தவர்களுக்கு அடிக்குறிப்பை வாசித்துக் காட்டனார்.

“ஹராம் ஹலாலுக்குப் பயந்தவங்க இப்பிடித்தான். அல்லா அவங்களுக்கு பரக்கத்து செய்யட்டும்” இது இன்னொருவரின் துஆு.

அன்று ஊரெல்லாம் அதுதான் பேச்க.

40

“ପ୍ରିନ୍... ପ୍ରିନ୍”

வீட்டினுள்ளேயிருந்து எட்டிப்பார்த்தார் அஸ்வர்கான்.

“காயிதமெல்லம் ரெடியா” வெளியே நின்று மீரான் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“ரெடி ரெடி” என்றவாறு கடிதக் கட்டுடன் தனது சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தார்.

இருவரும் தத்தமது சைக்கிளில் ஏறி மிதித்தனார்.

கந்தூரி வரவு - செலவு தொடர்பான நோட்டீஸ்டன், ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் கடிதங்களை அஸ்வர்கான் பொறுப்பேற்றுச் செய்து முடித்திருந்தார்.

முத்திரை ஓட்டி அன்றைய தபாலில் கடிதங்களைச் சேர்த்த பின்பே இருவருக்கும் நிம்மதி பிறந்தது. இதற்கு மேல் வேறொன்ன வேலை அவர்களுக்கு!

போகுமிடமெல்லாம் அவர்களுக்கு புகழ்மாலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புகழுக்காகவோ பெயருக்காகவோ இதனை எடுத்துச் செய்யவில்லையென்பதை அவர்களுக்கெல்லாம் எப்படி விளங்க வைப்பதென்றும் தெரியவில்லை.

“କୋମୁହିଟିଟେ ପୋମ”

“சரி”

ஞஹருடைய நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் சைக்கிளை சாத்திவிட்டு ஒழுச் செய்து கொண்டு பள்ளிக்குள் பிரவேசித்தனர்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்”

குரல் புதிதாக இருக்கிறதேயென்று திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒருகணம் அதிர்ந்தே போய்விட்டனர்.

கைகளை நீட்டியபடி ஸருக் தொரை வந்துகொண்டிருந்தார்.

“வாலைக்குமுஸ்ஸலாம்”

“ஓங்களியள பாக்கோணுமென்டுதான் வந்த”

“மெய்யா”

“என்ன மன்னிச்சுக்கோங்கொ. ரெணு முனு பேரு சேந்து ஏன்ட தலய அசடாக்கீட்டாங்க... ஒசரம் பள்ளம் பாக்காம நான் நம்பீட்டன்... ஹம்ஸியாவேம் பாரமெடுக்கல்ல”

“சரி சரி மனிசனுக்கு தவறு நடக்கியதானே” அஸ்வர்கான் சமாளித்தார்.

“ஓங்கட வரவு செலவப் பாத்தொடன பொகுத்தில பத்தின. இவளவு காலமும் எனத்தியன் நடந்தீக்கென்டு யோசினயாகீட்டு... இன்ஷா அல்லா அடுத்த வருஷம் இதப்பாக்க நல்லாச் செய்யோனும்”

“வருஷம் வருஷம் கந்திரி செய்த நோக்கம் எங்களுக்கில்ல... மனிசருக்கு செல விஷயங்கள் வெளங்க வெக்கோணுமென்டுதான் செஞ்சி காட்டின. இருவத்தஞ்சிக்கி மேல எங்களுக்கு வராம புளொக் பண்ணிட்டாங்க... இல்லாட்டி எப்பிழம் அறுவதுக்கு மிச்சம் நயம் காட்டேலும்” மீரான் மாஸ்டர் அழுத்தமாகவே சொன்னார்.

“அல்லாவுக்காக பொறுத்துக்கோங்கொ. நீங்க செய்த எந்த விஷயத்துக்கும் நான் இனி :புல் ஸபோட் தாரன்” ஸருக் ஹாஜி மலர்ந்த முகத்தோடு சொன்னார்.

மோதினார் பாங்கு சொல்லத் தயார் நிலையில் நின்றார்.

வெளி கடிக்டால் கடிச் பாட மத்துவி ஸ்ரீ ரம்பக்தாநா²
 தக்குவேலையை “கடிசிவெளை ஸ்ரீமத்தி கார்க்கா ஜாவிலை
 கூட்டுமிகு ஸ்ரீப்ராஹி”
 குக்குக்கங்கூட்டுப் பயணமாகி வாக்கிப்பாறாத வர்தா
 ஸ்ரீத்தீர்மீ கடிச்கெலி கடுக்கப்போகே அங்கு ஸ்ரீகிருபை
 “பகிளக்கூட்டுப்புசி பொழியப்படி
 நின்று கடுப்பு முனை படி ஸ்ரீகிருபை முடிசி இங்கு”
 முருாவப்பாக சிருபி குக்குக்கங்கூட்டுப் புதை ஸ்ரீகிருபை
 பக்குப் பெருக்குவி கடுக்கப்போகே அங்கு ஸ்ரீகிருபை குக்குக்கங்கூ
 ப்புக்குக்கு “ஸ்ரீகிருபை ஸ்ரீத்தீர்மீ ஸ்ரீகிருபை கடுப்புப்

அன்று மம்மகாசீன் குழுவினர் வீட்டு முன்விறாந்தையில்
 ஒன்று கூடும்போது இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

கந்தூரி முடிவடைந்து வரவு - செலவு அறிக்கையும் வெளி
 யானதில் ஊர் ஆதரவு முற்று முழுதாக மீரான் குழுவினரின்
 பக்கம் திரும்பியுள்ளமை மிகத் தெளிவாகியிருந்தது.

மம்மகாசீனும் மன்குர் பாச்சாவும் அத்துமுயீனும் மாத்திரமே
 அங்கு பிரசன்னமாயிருந்தனர். குறைந்தது இப்பா லெப்பையும்
 நஸ்ருத்தீனும் வருவார்களென்று நேரத்தை இழுத்தடித்து வழி
 பார்த்தும் அவர்கள் வந்துசேரவில்லை.

“தெர்மா செய்தி ஸருக் தொர மன்னிப்புக் கேட்டு அவங்க
 ளோட ஸலாம் செல்லிக் கொண்டாம்”

எல்லோருக்கும் தெரிந்த தகவலை அங்கு பிரஸ்தாபித்தார்
 மன்குர் பாச்சா.

“ம் இவங்கள் நம்பி நாங்க எப்பிடியன் ஒரு விஷயத்தில
 ஏறங்கிய” அத்துமுயீன் கோபப்பட்டார்.

“சும்ம படிச்சி மிஞ்சின வேல செய்யப் பெய்த்தேன் எல்லம்
 அபஸ்பலான. பத்து வருஷமா செஞ்சிக் கொண்டு வந்த...
 நாலுபேரு நாலு ஜாதியச் செல்லியதான்... அதியள கணக்
 கெடுக்காம எங்கட வேலய நாங்க செஞ்சாச் சரியே” மன்குர்
 பாச்சா விமர்சனம் செய்யத் தொடங்கினார்.

“எனத்தியன் புள்ள பேசிய... அப்ப நீங்க அண்டக்கே செல் வோனேன். எல்லாரும் சேந்தேன் முடிவெடுத்த” மம்மகாசீனுக்கு ‘டொப்’பில் ஏறிவிட்டது.

“சும்ம ஹாப்பிக்காம போங்கப்பா. மத்தவங்களுக்கு பேசுடுகியா... நீங்க செல்லியத்தக் கேட்டுக் கேட்டுத்தான் இப்பிடியாப் பெய்ததீக்கிய”

“ரெண்டு பேரும் பேசாமிர்ந்கொ. இப்ப எல்லம் நடந்து முடிஞ்சி. அவனியள் வரவு செலவல்ல அதுக்கு மிச்சம் காட்டினாலும் எங்களுக்கு வேலில்ல. நாங்க சும்மவல்ல இந்தூரில் பத்துப் பரம்பரேல வந்தாள்கள்... வந்தான் வறுத்தானியல்ல” அத்துழயீன் இன்னொரு கோணத்தில் பேசித் தலைநிமிர எத்தனித்தார்.

“அந்தப் பரம்பரயள் இப்ப பேசி வேலில்ல. எங்கட மானம் மருவாரியெல்லம் பெய்த்து... ஊட்டுக்கூடு மனிசரு பேசியது எங்கட காதில் புழுகிய... இதுக்குப் பொறுகு நான் ஒன்றுக்குமில்ல... ஒங்குளியளுக்கு வேண்டியத்த செஞ்சிக்கோங்கொ” என்று குழுநிய மன்குர் பாச்சா முற்றுத்துக்குப் பாய்ந்து நடந்தார்.

“இங்கவா மசான்”

மம்மகாசீன் உறவு போட்டுப் பேசியும் அவர் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே போய்விட்டார்.

அத்துழயீன் புத்துக்குட்டி போல் பேச்சு முச்சின்றி அப்படியே சமைந்து நின்றார்.

வங்கிசப் பெருமையில் வேரூன்றியிருந்த குழுநிலை ஒருமைப்பாட்டை சுக்குநூறாக்கிக் கொண்டு, இந்த புறுதாக் கந்தூரி பலம் பெற்றிருப்பது மம்மகாசீன் கோஷ்டிக்கு தெளிவாகவே விளங்கியிருந்தது.

அந்தப் பன்னிரண்டு மணிப் பனிக்குளிருக்குள்ளும் கைசேதப் பட்டபடி என்னசெய்வதென்று தெரியாமல் இருவரும் திகைத்துப் போயிருந்தனர்.

உள்ளே சித்திமரி குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேற்பார்வையும் வழி காட்டலும்

- ஈ. எம். அபேரத்ன
கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளர்
- யூ. பி. எல். டி. பதிரன
பிரதிப் பணிப்பாளர்

திறந்த கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டி நிகழ்ச்சித் திட்ட
ஒருங்கிணைப்பு

- பி. சி. ஜீவனி பியரத்ன
கலாசார அபிவிருத்தி உதவியாளர்

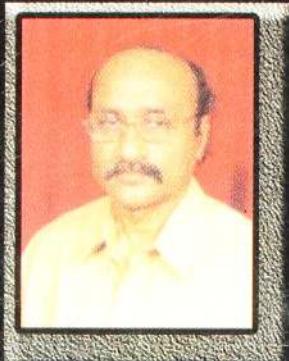
அச்சு ஒருங்கிணைப்பு

- ஜே. கே. பீ. பிரேமசிரி
முகாமைத்துவ உதவியாளர்.

அச்சகம்

- கே. எஸ். யூ. கிரஸ்பிக்ஸ் (பிரைவற்) லிமிடெ
510, ராஜகிரிய வீதி,
ராஜகிரிய

கதாபாத்திரங்கள் யேசுகின்றன.....

“கஷ்டப்பட்டு பெற்று வளத்துக்கு செஞ்ச மருவாரியா இது.....?
நுணச்ச மூப்புக்கு அந்த கஸ்டிகடியனோட் பாஞ்சி பெய்த்திட்டு.....
பொடல உடுத்துக் கொண்டா வந்தீக்கி”

- ஜெசிதாத்தா

“படிச்சி மிஞ்சினவனியன் கொஞ்சம் பேரீக்கேன். இன்டக்கி நேத்து களிசம்
போட்டவனியன். அவனியன் செல்லித் தீரீதாம்..... கந்திரி செஞ்சிட்டு
நாஸ்க கணக்கு வழுக்கு காட்டியல்லியாம்”

- மும்மகாசீன்

“இந்த மனிசன் எப்பசரி ஒழுங்காத தொழில் செஞ்சா..... உம்ம வாப்பாட
சொத்தியன தின்டது தான் மிச்சம்..... ஏன்ட கெட்டித் தனத்தால காலம்
பேரா”

- சித்திமரி

“இந்த வயலில் நாஸ்க ஊருக்கு செய்யாட்டி பெரறு எப்பேக்கன் மாமா
செய்தி? ம..... செய்தவங்க சரியாச செஞ்சா ஒரு கரச்சலும் வரால்லேன்”

- அஸ்வர்கான்

“ரெண்டுபேரும் பேசிப்பேசீக்காம ஊடு வாசல துப்பரவாக்குங்கொ.....
செல்பயான மனிசரு வந்தேறியா..... கொமருப் புள்ளியன் ஈக்கிய எடம்
எவளவு பஸிந்தா ஈக்கோணுமன்”

- ஸபுரதாத்தா

ISBN 978-955-1777-78-4

9 789551 777784

வெளியீடு:
கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்